

AGATHA CHRISTIE

**CURSA
DE
SOARECI**

O CAPODOPERA A GENULUI POLITIST

SERIA NEAGRA

EDITURA SFYNN-V.B. 1990

AGATHA CHRISTIE
CURSA DE ȘOARECI
O capodoperă a genului polițist
(O piesa de teatru în două acte)

EDITURA : SFYNX — V.R. 1990
S E R I A N E A G R Ă

Coperta : MONICA VASINCA
Traducere și adaptare : VASILE REBREANU
Redactor: Mariana Cleo Pascu

Traducerea de față a fost lucrată pe baza originalului în limba engleză, "The Mousetrap", tipărit de Samuel French Ltd., Londra 1954.

Toate drepturile asupra acestei versiuni sînt rezervate Editurii SFYNX-V.R.

Ebook v2.0 – p1710

I.

Ninge neîntrerupt de câteva zile. Conacul Monkswell este la această oră a înserării acoperit de zăpadă, o liniște veche, ca și el, îl învăluie; pădurea din jur pecetluiește și ea liniștea adîncă, în care parcă se aude căderea neconținută a fulgilor.

Conacul nu arată atît a relicvă istorică, cît, mai ales, a cămin familial, în deplinul înțeles al cuvîntului: o casă unde s-au succedat generații dispunînd de venituri din ce în ce mai modeste.

Intrînd în hol totul ne vorbește despre modestia vetustă a acestui loc, devenit *Casă de oaspeți, Pensiuine*, cu firma ruginită, acoperită acum de zăpadă, căci holul e mobilat ca o cameră de primire sau, dacă vrei, salonul unui hotel. Mobilă bună, bătrînească, de stejar: o masă pe care se pot servi gustări așezată în fața ferestrei, un cufăr-banchetă, un taburet vechi în arcada dinspre etaj. Perdelele și husele de pe sofa, de pe fotoliile în stil victorian sînt uzate și demodate; la fel, fotoliul mare de piele așezat în spațiul dintre arcada holului de la intrare și cămin, biblioteca sărăcăcioasă, telefonul vechi și el, ușile ce dau spre sufragerie, măsuța din spatele sofalei îmbătrînite, chiar și cele două lămpi de perete, telefonul chiar, căminul englezesc, scara ce dă spre dormitoare, mașina de scris, comutatoarele duble ce se întrezăresc prin întunericul care se lasă, toate par adormite și vechi. Și în această tăcere se aude melodia pentru copii „Trei șoricei...”, parcă vrînd să sfideze liniștea înserării. Și întrerupînd melodia ingenuă se aude strigătul de groază al unei femei, urmat de o rumoare, de voci care se întretaie:

- Doamne, ce s-a întîmplat?
- E-ngrozitor!
- Într-acolo! A fugit într-acolo!
- Bine, dar de ce?

După care, un fluier polițienesc, prelung, pătrunzător, căruia îi răspund, din ce în ce mai depărtate, altele.

Tăcere completă. Doar radioul se aude și glasul cronicarului care anunță grav:... *În legătură cu crima comisă azi după amiază pe Culver Street, Paddington, numărul 24, Scotland Yard ne roagă să transmitem următoarele...* Deodată se aprinde lumina care dezvăluie acum holul mare al conacului. După amiază tîrziu, cu puțin înainte de a se însera. Prin fereastra din fund se vede cum ninge cu fulgi mari. În cămin e aprins focul. Lîngă arcada dinspre etaj sprijinită de perete, o firmă proaspăt vopsită, cu litere mari: „CONACUL MONKSWELL” (o literă lipsă - s) CASA DE OASPEȚI. PENSIUNE...

Glasul de la Radio:...*În împrejurimile casei unde a fost asasinată sălbatic doamna Maureen Lyon a fost văzut un bărbat îmbrăcat într-un palton de culoare închisă, purtînd o pălărie moale de fetru și un fular gri sau bej deschis. Cine îl cunoaște, este rugat să anunțe poliția...*

În arcada holului de la intrare apare Mollie Ralston. Tinărară, înaltă, drăguță, aer ingenuu, douăzeci-douăzeci și cinci de ani. Își lasă poșeta și mănușile în fotoliul din centru, apoi se duce la radio și pe parcursul celor ce spune în continuare speakerul, îl închide. Pachețelul cu care a venit îl pune într-un sertar al mesei de scris.

Glasul de radio:... *În atenția posesorilor de vehicule-auto! Majoritatea șoselelor sînt acoperite de polei. Ninsoarea abundentă va continua să cadă în*

întreaga țară. Se prevede îngheț mai ales în nordul și nord-estul coastelor Scoției...

- Doamna Barlow! strigă Mollie, Doamna Barlow! Și fiindcă nu-i răspunde nimeni, se duce la fotoliul din centru, își ia poșeta și o mănășă după care trece în holul de la intrare, unde își dezbracă paltonul. Revine. Brrr! Frig! Aprinde - la comutatorul de lângă ușă - lămpile de perete de deasupra căminului. Apoi se duce la fereastră, pipăie radiatorul și trage perdelele. După care se întoarce spre măsuța din spatele sofalei și aprinde veioza. Privește în jur și observă firma. O ridică și pentru a o privi în voie, o ține sus, pe peretele dintre arcadă și fereastră. Un pas îndărăt, clatină aprobator din cap - Zău că-i aspectuoasă... Ah! A observat litera lipsă - Giles, Giles, unde ți-i capul? Se uită la ceasul de la mină, apoi la cel de perete - Vai de mine!

Urcă în fugă la etaj. Giles vine prin holul de la intrare. Are douăzeci-douăzeci și cinci de ani, băiat frumos dar și cu ceva arogant în înfățișare. Își scutură zăpada de pe picioare, deschide cufărul-banchetă și pune înăuntru pachetul voluminos de sub braț. Își scoate paltonul, pălăria, fularul și le aruncă pe fotoliu. Apoi se duce la cămin și-și încălzește mâinile la foc.

- Mollie?! strigă Giles. Mollie?! Mollie? Ce dumnezeu faci? Mollie coborînd de la etaj răsfățindu-se.

- Tot ce-i de făcut. Și singură, pe deasupra. Ești o fiară.

- Nu știam ce-i cu tine... Preiau eu tot. Încep de la calorifere?

- Prea târziu. Am început eu, spune Mollie cu același alint.

- Atunci încep c-o sărutare. Ți-i nasul ca de gheață, și tinărul o sărută.

- Acum am intrat, spune fata îndreptîndu-se spre cămin.

- De ce? Unde ai fost? Sper, n-ai ieșit pe vremea asta?

- A trebuit să cobor în sat. Niște tirguiele de care uitasem. Sîrmă pentru cușca de găini ai găsit?

- Nu. Am umblat din depozit în depozit - degeaba. O zi întreagă, pierdută. Și-s pe jumătate degerat. Mașina mi-a derapat tot timpul. Dacă mai ninge așa, pun rămășag că miine sintem înzăpeziți.

- Doamne ferește! Se duce la radiator, îl pipăie. - Mă tem să nu înghețe țevile.

- N-avem voie să stingem boilerul nici o clipă. Giles pipăie și el radiatorul.

- Hm, nu-i grozav. Bine ar prinde să ne trimită azi cărbunii. Pivnița-i destul de goală.

- Ah! Tare-aș vrea ca la început să meargă strună toate. Prima impresie a clienților este cea mai importantă.

- Chiar sintem gata? Sper, n-a venit încă nici un mușteriu.

- Slavă domnului, nu. Cred că totul e-n ordine. Doamna Barlow a șters-o devreme. Probabil s-a speriat de ninsoare.

- Mare pacoste, femeile astea cu ziua. Toată treaba, pe capul tău.

- Și al tău. Dacă nu mă-nșel, sintem asociați de afaceri.

- Mă rog, cită vreme nu-mi pretinzi să-ți fiu și asociat-bucătar...

- Nu, te rog, bucătăria-i feuda mea. Pînă, una alta, conserve avem destule. Rezistăm și la o înzăpezire. Se apropie de el. Giles, crezi c-o să reușim?

- De cînd indoilele astea? Nu cumva a început să-ți pară rău că n-am vîndut moștenirea mătușii în loc s-o transformăm în casă de oaspeți - ceea

ce, trebuie să recunoști și tu, seamănă puțin a nebunie... Moștenirea ta, nebunia ta.

– Îndoielile mele, asociatul meu și apropo de afaceri - ce părere ai despre firma noastră, stimată domnule asociat?

– Mi-a ieșit bine, nu? spune Giles complezent trecând în stînga firmei.

– Bine? Dezastruos! Nu vezi? Ai mîncat o literă: „Monkwel” în loc de „Monkswell”.

– Ei știi că-i bună?! Cum Dumnezeu? Și am lucrat cu cea mai mare atenție. La urma urmei, n-are nici o importanță. „Monkwel” sună la fel de englezește ca și „Monks...”

– Uite o părere de care eu mă disociez. Mollie trece la masa de scris. - Trebuie să umpli cazanul de apă caldă.

– Și să traversez toată curtea pe vifornița asta, da? Îl umplu de pe acum pentru la noapte.

– Da pe acum, pentru diseară. La zece-unsprezece o să trebuiască să-l umpli din nou.

– Sînt un martir! se autocompătimește Giles.

– Grăbește-te. Poate să sosească vreunul, din clipă în clipă.

– Camerele-s gata? Știi cum le dai?

– Știu. Fata se așează la masa de scris, de unde ia o hîrtie. Doamna Boyle, camera albastră, domnișoara Casewell, camera de la răsărit, Domnul Wren, camera de stejar.

– Mă întreb a ce-or fi semănînd indivizii ăștia. N-ar fi trebuit să le cerem un avans?

– A, nu, nu-i cazul.

– Deajuns că sîntem începători. Să nu le părem și naivi.

– Doar vin cu bagaje. Dacă nu plătesc, le reținem bagajele. Nimic mai simplu.

– Păcat, totuși, că n-am urmat un curs de administrație hotelieră, măcar prin corespondență. Așa, oricine ne poate trage pe sfoară. La urma-urmei, și-o valijoară umplută cu cărămizi se cheamă bagaj. În cazul ăsta, le reții?

– Adresele de la care ne-au scris îi recomandă pe toți ca niște oameni de cea mai bună condiție.

– Exact ca personalul de serviciu care ți se prezintă cu recomandatii false. Unii pot fi și criminali, căutați de poliție. Se duce la firmă, o ridică.

– Nu mă interesează decît un lucru: chiria, șapte guinee pe săptămînă.

– Iubito, ai un simț de afaceri înăscut.

Giles iese cu firma prin holul de la intrare. Mollie dă drumul la radio.

Glasul de la Radio:... *În legătură cu crima comisă azi după amiază pe Culver Street, Paddington, numărul 24, Scotlană Yard ne roagă să transmitem următoarele...* Mollie se ridică și trece la fotoliul din centru. *În împrejurimile casei unde a fost asasinată sălbatic doamna Maureen Lyon, a fost văzut un bărbat îmbrăcat într-un palton de culoare închisă...* Mollie ia de pe fotoliu paltonul lui Giles... *purtilă o pălărie moale de fetru...* Mollie ia pălăria... *și un fular gri sau bej, deschis.* Mollie ia și fularul, trecînd cu lucrurile lui Giles în holul de la intrare. *În atenția posesorilor de vehicule-auto, majoritatea șoselelor sînt acoperite de polei. Ninsoarea abundentă va continua să cadă în întreaga țară...* Mollie revine, oprește radioul și fuge îndărăt să deschidă.

– Bună seara, salută fata pe cineva, sosit chiar acum.

– Bună seara, răspunde un glas. Venind din holul de la intrare, înaintează Christopher Wren, cu un geamantan pe care-l depune lîngă masa

din fața ferestrei. Tinăr, înfățișare destul de excentrică, sub care se poate ghici un anume dezechilibru nervos; păr lung, neîngrijit, cravată boemă. În toată comportarea lui, un fel de naivitate credulă, aproape copilărească. Mollie care-l urmează, se oprește în mijlocul holului.

– E-o vreme de groază, spune noul venit. Taxi-ul cu care am venit n-a putut să înainteze mai departe de poartă. M-a lăsat în drum, ce părere aveți? Își pune pălăria pe măsuta de lângă sofa.

– Sincer vorbind, nici eu nu m-aș fi aventurat mai departe. La capitolul aptitudini sportive, sînt nul. Se duce la Mollie: Doamna Ralston? Încîntat! Numele meu este Wren.

– Îmi pare bine, domnule Wren.

– Arătați cu totul altfel decît mi-am imaginat eu. Mă așteptam la onor văduva unui ofițer superior în colonii: țeapănă, încuiată, mă rog, o fostă Ma'm Sahib, iar casa mi-o închipuiam ca pe-un mic muzeu de artizanat exotic, tot ce poate fi mai de prost gust. Și cînd colo, la dumneavoastră e... E divin... Divin. Țasta-i cuvîntul. Fiecare lucru, pe măsură. Arătînd masa de scris. Deși piesa asta nu-i autentică. O imitație. Arătînd măsuta din spatele sofalei. – Astalaltă, da, e veritabilă. Presimt c-am să fac o pasiune pentru decorația interioară a caselor de oaspeți. Trece la fotoliul din centru. – Nelipsitele flori artificiale de ce vă lipsesc? Dar păsările paradisului?

– Mă tem că n-avem, răspunde Mollie mereu surizătoare.

– Mare păcat! Dar un bufet? Un bufet bătrînesc de mahon, cu sculpturi de preferință, fructifere toate impresionante prin veridicitatea lor?

– Bufetul, da... în sufragerie. Privește spre ușa din dreapta.

– Alături chiar? Trece în dreapta, deschide ușa. Ard de nerăbdare să-l văd. Tinărul intră în sufragerie; Mollie după el. Giles vine prin holul de la intrare. Se uită în jur, examinează geamantanul. Auzind vocile din sufragerie, iese, tot prin holul mic. Se aude glasul lui Mollie:

– Dar poftiți să vă încălziți un pic. Vine din sufragerie urmată de Christopher.

– E perfect. Asta numesc eu tradițională respectabilitate britanică, întruchipată în ziduri, mobilă, ambianță. Dar de ce ați renunțat la masa de mahon din mijlocul camerei? Privind spre dreapta. Măsuțele strică efectul.

Giles care revine prin holul de la intrare se oprește lângă fotoliul mare din dreapta.

– Am crezut că oaspeții noștri vor prefera intimitatea. Faceți cunoștință. Soțul meu. Christopher îi dă mîna.

– Îmi pare bine. Oribilă vreme, nu-i așa? E-o atmosferă de melodramă: Dickens pus în scenă de Arthur Rank pentru menajerele emotive deși, personal, n-am nimic împotriva artei de larg consum. Se întoarce spre cămin. Desigur, doamna Ralston are perfectă dreptate în privința meselor mici. Slăbiciunea mea pentru mobila „stil” m-a făcut întotdeauna să exagerez. La o masă mare de sufragerie se cerea și familia corespunzătoare. Tatăl, bărbat frumos, impunător și bine înțeles, prolific, mama, veștejită înainte de vreme, plus cel puțin unsprezece copii de toate vîrstele, o guvernantă severă și o „sărmană Harriet”, rubedenia săracă, recunoscătoare pînă la sacrificiul de sine că soarta i-a hărăzit un cămin!

– Vă duc bagajul sus. Camera de stejar? Întreabă Giles pe Mollie, fără să-și ascundă antipatia față de musafir.

– Da, aprobă soția sa.

– Sper, are cuvenitul pat dublu cu dulcea-i husă de creton înflorat...?

- Nu are. Giles iese prin stînga, urcînd la etaj cu geamantanul.
- Soțul dumneavoastră, cum s-ar spune gazetărește, îmi face o primire „cordială”. Sînteți căsătoriți de mult? Vă mai iubiți ca-n prima zi?
- Sîntem căsătoriți de un an, răspunde Mollie glacial, îndepărtîndu-se spre scară. Poate doriți să urcați ca să vedeți camera?
- Unu la zero pentru tînăra pereche. Păcatul meu e că ador să aflu secretele oamenilor. Nimic mai pasionant decît ce ascund semenii noștri. Dumneavoastră nu sînteți de părere?
- Unii. Întorcîndu-se spre Christopher. Alții n-au nimic de ascuns.
- Îmi pare rău dar trebuie să vă contrazic. În fiecare zace un mister. Niciodată nu se știe cine sîntem și ce gîndim de fapt. De exemplu, dumneavoastră, acum, știți la ce mă gîndesc eu? Ride ca de o glumă care-i secretul lui.
- Nu și nici nu țin să știu. Trece la măsuta din spatele sofalei, deschide cutia de țigări aflată aici și-i oferă una. - Fumați?
- **Nu, arhitect. Părinții m-au botezat Christopher** tainele semenilor lor sînt artiștii - dar nici ei nu-s conștienți de asta! Un pictor însă, un portretist va pune pe pînză, la lumina mare a zilei (se așează pe brațul drept al sofalei) toate ascunzișurile sufletului.
- Sînteți pictor? întrebă gazda și își aprinde o țigară.
- Nu, arhitect. Părinții m-au botezat Christopher în speranța c-am să devin arhitect, precum ilustrul meu înaintaș omonim, Christopher Wren, autorul celebrei catedrale Sfîntul Paul, Michelangelo al Angliei, etcetera, etcetera, etcetera (ride). Deocamdată, sînt numai un pretext de amuzament pentru colegi, deși cum se spune, - s-ar putea ca, rîzînd la urmă, să rîd eu mai bine. (Giles coboară scările și trece spre holul de la intrare). Mai e timp și ca operele lui Christopher Wren al doilea să intre în istorie. Către Giles: Am să mă simt bine la dumneavoastră. Soția îmi inspiră o mare simpatie.
- Și mie, răspunde Giles cu vădită răceală.
- Fără să mai vorbesc de frumusețea doamnei; o privește pe Mollie.
- Nu fiți absurd.
- Poftim: reacție tipică a englezoaicei. Omagiile o stînjenesc. Europeana primește complimentele ca pe un lucru firesc, feminitatea englezoaicei e însă atrofiată de soț (se întoarce spre Giles). Englezii proprietari de soții au o aroganță de latifundiari.
- Poftiți la etaj, să vedeți camera.
- Chiar să poftesc? o întrebă pe Mollie.
- Nu uitați de apa caldă, da?
- Mollie și Christopher ies prin stînga. Giles rămîne încruntat. Se aude soneria de la intrare. Apoi din nou, de cîteva ori din ce în ce mai impacientată. Giles iese în grabă prin dreapta. Cîteva clipe se aude șuierratul viscolului.
- Conacul Monkswell, sper? întrebă glasul unei femei.
- Da.
- Doamna Boyle, vine prin holul de la intrare, cu o valiză, cîteva reviste și mînușile. Femeie mare, impozantă, furioasă la culme.
- Numele meu e Boyle. Doamna Boyle. Pune jos valiza.
- Giles Ralston. Poftiți lîngă foc, doamnă Boyle, să vă mai încălziți. Doamna Boyle trece la cămin. Îngrozitoare vreme, nu-i așa? Acesta vi-i tot bagajul?

- De rest are grijă un domn... Metcalf... Maiorul Metcalf, dacă am reținut eu bine...

- A, atunci să-i las ușa deschisă.

- Nu cred că taxiul are să răzbată pînă aici. S-a oprit la poartă. A trebuit să luăm împreună un taxi... nu vă spun cu ce greutate! (Acuzatoare): Nu s-a îngrijit nimeni să fim așteptați la gară.

- Scuzați. N-am știut cu ce tren sosiți, altfel, cu siguranță am fi trimis ceva... pe cineva, să vă aștepte...

- O casă de oaspeți care ține la bunul ei nume, își așteaptă clienții la toate trenurile.

- Permiteți-mi... paltonul dumneavoastră. (Doamna Boyle îi dă lui Giles mânușile și revistele, apoi stînd lingă foc, își încălzește miinile). Soția mea va cobori într-o clipă. Eu mă duc să-l ajut la bagaje pe domnul... domnul maior.

- Fără să mai spun că măcar drumul putea fi curățit de zăpadă. (După ieșirea lui Giles). Aici la dumneavoastră, seamănă totul a improvizație... Și a amatorism. Țasta-i cuvîntul. Se întoarce la foc privind dezaprobator în jur. Mollie coboară în grabă scările din stînga, destul de emoționată.

- Scuzați, vă rog, tocmai...

- Doamna Ralston?

- Da. Eu... înaintează spre doamna Boyle și îi întinde o mînă șovăielnică pe care și-o retrage imediat, nesigură de protocolul raporturilor cu clienții. Doamna Boyle o urmărește cu vădită neplăcere.

- Dumneata ești foarte tînără.

- Tînără?

- Pentru conducerea unei atari întreprinderi. Cîtă experiență poți avea?

- Orice lucru își are începutul său, nu-i așa?

- Aha! Total lipsită de experiență (Privește în jur). Clădirea-i veche. Sper, nu aveți igrasie. (Adulmecă suspicioasă).

- A, asta, nu. Categorie, nu! Mollie e indignată.

- Multă lume nu știe că are igrasie pînă nu-i prea tîrziu.

- Clădirea-i în perfectă stare, spune Mollie.

- Hm - poate, dacă ați fi avut grijă s-o zugrăviți din nou. Cît despre panoul de stejar, trebuie să vă spun... Are carii!

- Pe aici, domnule maior. Giles și maiorul Metcalf intră prin arcada din dreapta. Maiorul Metcalf este un bărbat de vîrstă mijlocie, îndesat, foarte militaros și ca înfățișare, și ca mod de a se comporta. Maiorul își depune geamantanul și se îndreaptă spre fotoliu. Mollie păsește în întîmpinarea lui.

- Soția mea, spune Giles.

- Îmi pare bine. Afară viscolește în toată puterea cuvîntului. Cît pe ce să dăm de dracu. O zărește pe Doamna Boyle. Scuzați de expresie. Își scoate pălăria. Dacă o ține tot așa pînă dimineață - mîine, după părerea mea zăpada o s-atingă un metru jumate-doi. Se apropie de foc. O vîifornită ca asta n-am mai văzut de la manevrele din nouă sute patruzeci.

- Vă duc bagajele sus, spune Giles, ridicînd geamantanele, apoi lui Mollie: Ce camere spuneai? Cea albastră și cea stacojie?

- Nu, camera stacojie am dat-o domnului Wren. I-a plăcut așa de mult patul dublu, încît... Doamna Boyle va șede în camera de stejar și domnul maior Metcalf în cea albastră.

- Domnule maior! Giles trece în stînga, spre scări.

- Ordonati! Maiorul îl urmează pe Giles și ies prin stînga. Doamna Boyle se apropie de cămin:

- E greu să găsiți personal de serviciu?
- O singură femeie avem. Externă. Locuiește jos în sat.
- Și ca personal intern?
- Nimeni. Decît noi doi.
- Înțeleg, înțeleg. Credeam totuși că e vorba de o casă de oaspeți cu tot confortul.
- Așa și este, dar sîntem abia la început.
- Un personal calificat, drăguță, mi se pare condiția esențială înainte de-a începe, nu după. Așa că anunțul din ziar îl consider absolut inexact. Și incorect. Nu cumva sînt aici singurul „oaspete"... Bineînțeles, împreună cu domnul maior Met... Met...?
- Metcalf. A, nu, mai avem cîțiva.
- Și pe deasupra, vijelia de-afară. O adevărată calamitate. Se întoarce spre foc. Nenorocirile nu vin niciodată singure.
- Doar nu ne puteți face răspunzători și pentru vreme!

Christopher Wren coboară fără zgomot prin stîngă și înaintează pînă în spatele lui Mollie, începînd să fredoneze melodia „Trei șoricei"

- Ador cîntecele englezești de copii, dumneavoastră, nu? „Trei șoricei, orbi și mititei..." Absurd, tragic, macabru. De asta le și place copiilor.
- Îmi permiteți? Domnul Wren - Doamna Boyle. Christopher se înclină.
- Îmi pare bine.
- Cum vi se pare casa? O adevărată incîntare pentru ochi, nu-i așa?
- Eu, dragă tinere, am ajuns la o vîrstă cînd nu mai judec după aparențe. Înainte de a-mi satisface ochii caut să-mi satisfac nevoia de confort. Christopher se retrage spre dreapta. Giles, care coboară din stînga, se oprește sub arcadă. - Dacă n-aș fi înțeles din anunț că e vorba de o casă de oaspeți pusă la punct, în absolut toate privințele, n-aș fi călcat aici pentru nimic în lume. E ultima oară cînd mă mai las indusă în eroare.

Giles, enervat, nu se poate abține:

- Din moment ce dezamăgirea dumneavoastră e atît de mare, nu vă obligă nimeni să rămîneți, doamnă Boyle.
- Vă asigur, nici n-am intenția.
- Iar dacă vă socotiți indusă în eroare, e de preferat să vă căutați alt loc de odihnă. Pot să telefonez după un taxi care să vă ducă îndărăt în sat. Drumurile nu sînt încă înzăpezite. Ofertele care ni s-au făcut au fost atît de numeroase, încît, vom găsi ușor alt client. În orice caz, începînd de luna viitoare, vor crește și pretențiile noastre.
- Să nu vă închipuiți că am să plec înainte de a gusta „odihna" oferită de dumneavoastră. Încă nu mi s-a întîmplat să fiu dată afară. Și pe ce vreme! Poate binevoiești, în sfîrșit, să-mi arăți și camera mea, doamnă Ralston. Se îndreaptă majestuosă spre scările din stînga.
- Cum să nu. Pofțiți, doamnă Boyle. Mollie o urmează pe doamna Boyle. (Către Giles, încet, în timp ce trece pe lîngă dînsul): Bravo, mi-ai plăcut...
- Eu, așa uneia i-aș oferi o odihnă de veci. Cu voluptate: Sau măcar o plimbare prin nămeți, cu viscolul în față, spune Christopher cu o candoare absolut copilărească.
- Ei da, și eu, completă Giles. După o clipă, cît se privesc amîndoi din coada ochiului: Dar nu totdeauna poți oferi clienților ce-ai dori. (Soneria de la intrare). Dumnezeule, încă unul. (Trece în holul de la intrare, apoi, nevăzut) - Intrați! Intrați!

Christopher, singur, se mută pe sofa. Intră domnișoara Casewell, cu o valijoară. Tină ră, tip masculinizat, poartă un palton sport de culoare închisă, un fular deschis, dar e cu capul descoperit. Giles o urmează.

- Mașina mea a derapat cam la jumătate de milă de aici, am lăsat-o înțoinenită, spune noua venită cu o voce gravă, bărbătească.

- Îmi permiteți? Îi ia valijoara și o depune la dreapta mesei din fața ferestrei. - Ați lăsat bagajul în mașină? o întreabă Giles.

- A, nu, niciodată nu mă-ncarc cu bagaj. Îmi place să călătoresc comod. Ah, ce bun e un foc zdravăn! Stă în fața căminului, dizgrațios, aproape bărbătește.

- Să vă... Domnul Wren... Domnișoară...?, încercă Giles prezentările. Soția mea e la etaj. Trebuie să vină.

- A, nici o grabă, spune ea și își scoate paltonul. Mai întâi să mă dezgheț. Pare-se, ne-așteaptă o înzăpezire. Scoate din buzunarul paltonului o gazetă de seară. Buletinul meteorologic de la radio anunță ninsoare abundentă, polei, îngheț, „în atenția posesorilor de vehicule auto” și așa mai departe. Tot tacimul. Sper, stați bine cu proviziile.

- Da, soția mea e prevăzătoare. La nevoie, putem tăia și găinile.

- Înainte de a începe să ne tăiem unii pe alții, da? ride ea strident. Îi aruncă paltonul lui Giles, care îl prinde, se așează în fotoliul din centru.

- Ceva nou în ziar - în afară ele buletinul meteorologic? o întreabă Christopher.

- Criza noastră politică cea de toate zilele... A, pardon... și o crimă. Una de mai mare dragul!

- O crimă? Mă dau în vînt după crime!

- Pare-se că-i vorba de-un medic... A sugrumat o femeie. Undeva, pe lîngă Paddington. Vreun maniac sexual, după părerea mea. Se uită atentă la Giles.

- Cam să răcuț reportajul, nu-i așa? Se așează în fotoliul mic din dreapta și citește: *În împrejurimile casei din Culver Street a fost zărit un bărbat îmbrăcat într-un palton de culoare închisă, purtînd o pălărie moale de fetru și un fular gri sau bej, deschis. În cursul după-amiezii, Scotland-Yard-ul a anunțat de cîteva ori prin radio că dorește să-l interogheze.*"

- Îmbietoare semnalmente. Calitatea lor cea mai mare e că se potrivesc oricui, nu-i așa? zeflemeșto domnișoara Casewell.

- Cînd se spune că poliția dorește să interogheze pe cineva, e un mod politicos de a insinua că acel cineva e asasinul, ripostează Christopher.

- Probabil.

- Victima, cine-i? întreabă Giles.

- O oarecare doamnă Lyon. Maureen Lyon.

- Tină ră, bătrînă?

- Nu spune. În orice caz, n-a fost jaf.

- V-am spus - un maniac sexual.

Mollie, care tocmai coboară, înaintează spre d-ra Casewell, Giles face prezentările:

- Domnișoara Casewell, Mollie, soția mea.

- Îmi pare bine. (Strîngere viguroasă de mînă. Giles îi ia valijoara).

- E o noapte îngrozitoare. Poate doriți să urcați în cameră? Apa e numai bună de-o baie, o întreabă Mollie.

- Excelentă idee!

Mollie și d-ra Casewell urcă la etaj. Giles le urmează cu geamantanul. Rămas singur Christopher se ridică și explorează împrejurimile. Deschide ușa din stînga, aruncă o privire alături și iese. Peste cîteva clipe, reapare, dar nu pe unde a ieșit, ci în arcadă, unde se vede salonul. Trece spre arcada din dreapta și privește afară. Între timp fredonează „Trei șoricea” și chicotește ca pentru sine dînd o vagă impresie de dezechilibru mintal. Coborîrea lui Giles și a Molliei, care discută aferați, îl surprinde lîngă masa mare de lîngă fereastră. Christopher se ascunde prompt după perdele, Mollie trece spre fotoliu. (Giles în dreapta mesei de la fereastră).

– Trebuie să pregătesc ceva pentru cină. Maiorul Metcalf pare un om foarte amabil. Cu el n-o să avem greutăți. Dar doamna Boyle mă sperie. Zău, mă sperie. N-am voie să dau greș cu prima cină. Deschid două cutii de carne tocată și poate-un piure de cartofi. Ca desert, compot de smochine cu lapte de pasăre. Tu ce crezi? îl întrebă Mollie pe Giles.

– Din partea mea... Nu-i prea banal?

– Vă implor, luați-mă de ajutor-bucătar. Dacă îmi place ceva în viață, îmi place să gătesc. De ce nu și o omletă? Ouă aveți, nu? se oferi Christopher apărînd de după perdea.

– A, o grămadă. Ținem un regiment de găini. Nu prea se ouă ele cum scrie la carte, dar tot am strîns ceva... îi răspunde Mollie. (Giles trece brusc spre stînga).

– Dacă mai aveți și o sticlă de vin, oricît de ieftin, îl turnați peste tocătură și serviți totul drept specialitatea casei. A, nu, conduceți-mă la bucătărie. Mie abia cînd văd cu ochii carnea tocată, îmi vina inspirația.

– Pofțiți cu mine.

Mollie și Christopher ies prin arcada din dreapta spre bucătărie. Giles, încruntat exclamă ceva nu prea măgulitor la adresa lui Christopher și se așează în fotoliul victorian din dreapta. Ia ziarul și începe să citească nesățios. Un timp scurt. La auzul pașilor lui Mollie, care revine, sare ca ars.

– Zău că-i simpatic băiatul ăsta, spune Mollie ducîndu-se la măsuta de lîngă sofa. Și-a pus un șorț și m-a invitat să-l las singur o jumătate de oră. Dacă toți clienții noștri ar proceda la fel, n-aș mai avea nici o grijă.

– Poate-mi explici și de ce i-ai dat camera cea mai bună? o întrebă Giles insinuant.

– Ți-am spus, a fost încîntat de patul dublu.

– Scapeți îi, ca să nu spun mai rău, dorm singuri.

– Giles!

– Scuză-mă, dar nu-mi place genul. Și nu-mi inspiră nici o încredere. Asta, după ce i-am cărat geamantanul.

– Plin cu cărămizi, da?

– Gol. Pun mîna-n foc că n-are nimic în el. Un vagabond care se aciuiază pe unde apucă, fericit c-a găsit un acoperiș măcar pentru o noapte.

– Nu cred. Mie îmi place. În schimb, domnișoara Casewell mi se pare ciudată. Ție nu?

– Formidabilă femelă, dacă e femelă.

– Probabil, așa e-n toate casele de oaspeți. Cînd vin oameni din cele patru vînturi, fiecare pare la început ori antipatic, ori bizar. La ei acasă, sînt sigură, ciudățeniile trec neobservate. Bine că măcar maiorul Metcalf e un om cumsecade.

– Beaa de stinge!

– Crezi?

– Nu, nu cred. Toți ofițerii în retragere au cite o meteahnă. În orice caz, primul hop l-am trecut. Aștia sint, să ne trăiască. Mai rău decât atât nu văd la ce ne putem aștepta.

Se aude soneria de la intrare.

– Cine-o fi? întreabă Mollie.

– Poate asasinul din Culver-Street.

– Nu glumi cu asta! spune ea ridicîndu-se.

– Nu glumesc, (trece în holul de la intrare. Mollie se apropie de foc).

– A! se aude exclamația lui de afară.

Prin dreapta, intră cu o anume ezitare și cărind o geantă cît toate zilele, domnul Paravicini. Brun, în etate, cu mustață cănită și destul de extravagantă ca să pară falsă, e o ediție ceva mai înaltă a lui Hercule Poirot¹, exact în măsura în care poate inspira această bănuială. Paltonul îi e căptușit cu blană. Se înclină în chip de mulțumire spre partea stîngă a arcadei și-și pune jos geanta. Giles îl urmează imediat.

– Îmi permiteți să întreb unde mă aflu?

– Sînteți la o casă de oaspeți, „Conacul Monkswell” îi răspunde Giles.

– Norocul vine din senin. Ca și ghinionul! Signora! Se duce la Mollie, îi ia mîna și i-o sărută. Din reacția ei se vede că gestul e neobișnuit în Anglia. Giles trece la fotoliul din centru. Tatăl nostru carele ești în ceruri, îți mulțumesc că mi-ai ascultat rugăciunea. O casă de oaspeți și pe deasupra o gazdă fermecătoare. Rolls Royce-ul meu s-a înzăpezit. Nîgea, nîgea, nîgea. Nu vedeam la doi pași, nu cunoșteam ținutul, adio viață, zic. Voi muri degerat, așa mi-a fost scris. Îmi iau mica mea geantă, deschid portiera, ies în viscol și înaintez orbește, cînd deodată, în fața mea, o poartă de fier forjat. Una casa, zic. Sînt salvat! Mai cad de două ori în zăpadă dar înaintez, înaintez pînă ajung la ușa dumneavoastră, și iată... (privește în jur)... Neagra-mi disperare se transformă în *gioia*, bucurie, dacă vă dați seama ce-nseamnă. (Cu o bruscă schimbare de atitudine). Sper, aveți o cameră liberă?

– O, da...

– Una destul de mică, își completează Mollie soțul.

– Firește... firește. Clientelă numeroasă.

– Azi am deschis, precizează Mollie.

– Inaugurarea?

– Sîntem destul de... emoționați..., revine Mollie.

– Încîntător... încîntător...

– Cu bagajul ce-ați făcut? întreabă Giles.

– A, bagajul meu n-are nici o importanță. Am încuiat mașina. N-o deschide nimeni.

– N-ar fi totuși mai sigur să-l aducem în casă? stăruie Giles.

– Nu, nu. Vă garantez că pe o asemenea noapte, ei bandiți, răufăcătorii, stau la căldură. Cît despre mine, mă mulțumesc cu puțin. În mica mea geantă, am tot ce-mi trebuie. Absolut tot ce-mi trebuie.

– Mai bine v-ați încălzi puțin. (Paravicini trece lîngă foc). Mă duc să vă pregătesc camera, spune Mollie. Mă tem însă că-i cea mai friguroasă, spre nord! Celelalte sînt ocupate.

– Așadar, nu duceți lipsă de oaspeți!

1 Hercule Poirot, detectivul favorit al Agathe Christie, a fost eroul victorios al atîtor mistere polițiste istorisite de autoare încît mitul lui a ajuns cumva să-l concureze pe cel al lui Sherlock Holmes.

- A, nu. Domnul maior Metcalf, doamna Boyle, domnișoara Casewell, un tânăr, Christopher Wren, și acum dumneavoastră...

- Oaspetele neașteptat, oaspetele pe care nu l-a chemat nimeni, oaspetele sosit de nicăieri - din vijelie. Sună destul de dramatic, nu? Cine sînt eu? Nu știți. De unde vin? Nu știți. Sînt misterul. Ride. Mollie ride și ea, cu o privire spre Giles care zîmbește ușor. Paravicini din ce în ce mai bine dispus, se înclină către Mollie. - *Il capotragico*, ultimul care intră în scenă. După mine, nu vor mai fi sosiri dar nici plecări. Începînd de mîine, dacă nu chiar de pe acum, sîntem ruși de lume, ruși de civilizație. Măcelar? Nu! Lăptar? Nu! Poștă? Ziare? *Niente!* Nimic și nimeni decît noi. O mîină de oameni în toiul unei furtuni de zăpadă. Admirabil! Exact ce-mi doream. Pentru odihnă. Vreau să spun... Apropo, ca să nu uit: numele meu este Paravicini.

- A, da. Al nostru, Ralston, spune Mollie.

- Domnul și doamna Ralston? întrebă, apoi încuviințează din cap la gestul lor de confirmare, se uită în jur și trece în dreapta lui Mollie. Iar conacul se numește Monskwell. (rîde). Splendid (rîde). Splendid. (Rîde și se îndreaptă spre cămin). Casa de oaspeți din Conacul Monskwell. (Ride). Sînt fericit. (Ride). Cum nu se poate mai fericit! Mollie se uită la Giles și amîndoi privesc întrigați la Paravicini.

A doua zi după amiază. Ninsoarea a încetat complet însă fereastra e întroiennă pînă la mai bine de jumătate. Maiorul Metcalf, pe sofa, citește. Doamna Boyle în fotoliul mare de piele din fața căminului, scrie, ținînd o mapă de scrisori pe genunchi.

- A nu ni se spune din capul locului că vom avea de-a face cu niște începători fără pic de experiență, mi se pare scandalos, domnule maior. Scandalos, domnule maior. Scandalos și incorect.

- Fiecare în domeniul nostru, am fost odată începători. Micul dejun merită azi calificativul excelent. Cafea, jumări, marmeladă de casă... absolut regulamentar. Fără să mai vorbesc de serviciu, unde puțină fantezie prinde bine... din cînd în cînd.

- Fantezie!

- Gazda face totul singură. Și e și tînără.

- Tocmai asta înseamnă amatorism. O casă de oaspeți fără personal de serviciu e... e indecent.

- Prînzul, impecabil.

- Conserve!

- Dar foarte bine camuflate.

- Poftim?

- De sosul de vin, vorbeam. Pentru astă seară doamna Ralston ne-a anunțat o plăcintă.

- De cînd sînt aici, n-am simțit niciodată radiatoarele să frigă. Am să atrag atenția.

- Paturile, comode. Cei puțin al meu. Sper că și al dumneavoastră, continuă satisfăcut maiorul în timp ce doamna Boyle se îndreaptă spre radiator, nemulțumită, înfrigurată.

- Un pat, ori e comod ori nu e pat. Deși nu văd motivul ca cea mai bună cameră să fie dată unui... băiatului aceluia. Atît de bizar!

- A sosit înaintea noastră. Dreptul primului ocupant.

- După anunțul din ziar îmi făcusem cu totul altă idee despre Conacul Monkswell. Mă așteptam măcar la un salonaș unde să te poți retrage să-ți scrii corespondența în liniște.

- Ei da, aprobă Metcalf.
- Și la mai multă lume. Nici parteneri de bridge. Nici...
- ...De taclale.
- Poftim?
- Spuneam că... Vă înțeleg perfect. Fiecare sîntem agasați de cîte ceva.
- Christopher coboară treptele din stînga, pe neauzite ca de obicei.
- Nu. Categorie. Eu una n-am să zăbovesc mult timp printre dumneavoastră.
- A, sînt convins, doamnă. Vă dau și-n scris, rîde tînărul și intră în bibliotecă.
- Tînărul acesta..., insinuiază doamna Boyle.
- Atît de bizar!
- Exact. Nu vi se pare puțintel... dezechilibrat?
- Tot ce se poate. Din casele de nebuni se evadează ușor.
- Nu m-aș mira deloc dacă...
- Mollie vine în holul de la intrare strigînd în direcția scărilor:
- Giles!
- Da? se aude vocea de la etaj.
- Vrei tu să faci pîrtie la ușa din spate?
- Cobor acuma.
- Să vă dau o mîină de ajutor și eu, ce ziceți? Puțîn antrenament nu strică. Antrenamentul ne menține forma...
- Giles coboară de la etaj și iese după Mollie și Metcalf. Mollie revine cu o cîrpă de praf și un aspirator, pentru ca astfel echipată o vede pe domnișoara Casewell care tocmai coboară.
- Scuzați.
- Nu face nimic.
- D-ra Casewell vine alene în centrul încăperii în timp ce Mollie se grăbește să dispară.
- Nemaipomenit! Femeiușcă asta habar n-are cum se întreține o casă de oaspeți! Auziți idee, să treci cu aspiratorul prin holul din față. Scară de serviciu nu există? exclamă doamna Boyle în timp ce privește spre domnișoara Casewell care luînd o țigară din pachetul pe care l-a scos din poșetă spune:
- În ce mă privește, am toată prețuirea pentru scara de serviciu. Fără să mai spun ce bine prinde în caz de incendiu! Spune în timp ce își aprinde țigara.
- Dacă există. De ce n-o folosește? Și este o lege: curățenia se face dimineața, între micul dejun și gustarea de la amiază.
- Care gustare trebuie și ea pregătită.
- Mi se pare scandalos, domnișoară, scandalos și incorect, să faci niște oameni nevinovați să se deplaseze pînă aici, cînd nici măcar personal de serviciu nu ai, ca să...
- Ne credeți chiar atît de nevinovați?
- Nu vă înțeleg.
- Vreau să spun... cum vă explicați că e atît de greu, azi, în Anglia, să găsești servitori?
- A, clasa de jos, de mult și-a uitat îndatoririle.
- Sărmana, supusa, cumința clasă de jos! Ce să-i faceți, doamnă? A gustat și din altfel de pîine.
- Nu cumva sînteți de stînga?

- A, nu-mi place roșul. Poate roz... roz deschis. La drept vorbind, nici nu mă interesează politica, trăiesc în străinătate.

- Ce-și poate dori mai mult o englezoaică?

- Aveți dreptate. Căminul englezesc de odinioară s-a dus de rîpă. Anul trecut, m-am hotărît și eu să-mi vînd casa. Eram depășită, pur și simplu depășită.

- E mult mai comod un hotel... o casă de oaspeți.

- Principalul e că sînt scutită de bătaie de cap. Și rămîneți mult în țară?

- Depinde. Am venit pentru... o problemă. Cum o rezolv... mă-ntorc.

- În Franța?, e curioasă doamna Boyle.

- Nu.

- Italia?

- Nu, rînjește ea.

Doamna Boyle o privește întrebătoare, domnișoara Casewell nu răspunde. Doamna Boyle reîncheie să scrie. Domnișoara Casewell, cu același rînjet, se uită o clipă la ea, se duce la radio, îi dă drumul, la început încet, apoi din ce în ce mai puternic.

- Vă supărați dacă vă rog să-l faceți mai încet? Cînd îmi scriu corespondența, orice zgomot mă...

- Vi se pare că-i zgomot? Mie mi se pare muzică.

- Hărmălaia asta?... În cazul cînd nu e un program care vă atrage în mod deosebit...

- Orice scandal mă atrage. Apropo, parc-am văzut alături o masă de scris (arată spre bibliotecă).

- Știu. Aici însă e mult mai cald.

- Aveți dreptate. Mult, mult mai cald.

Domnișoara Casewell dansează în ritmul muzicii. Doamna Boyle o privește uluită, apoi se ridică și iese pe ușa din capul scărilor, spre bibliotecă. D-ra Casewell hohotește scurt, se duce la măsura din spatele sofalei, unde își stinge țigara, după care ia o revistă de pe masa din fața ferestrei.

- Auzi tupeu. Fosila! spune trecînd la fotoliul mare de piele pe care îl ocupă ea.

Christopher, care iese din bibliotecă, e surprins:

- Ah!

- Hallo!

Christopher, arătînd îndărăt spre bibliotecă, poate cu un gest exagerat:

- Oriunde mă duc, femeia aceea mă urmărește... Mă hăituiește... Și are un fel de a căska ochii la mine, că...

- Pune-l mai încet, spune ea arătînd spre aparatul de radio. Christopher i-l potrivește.

- Acuma-i bine?

- Și adineauri era bine, numai că în alt scop.

- Care?

- Unul tactic, tinere.

Christopher o privește perplex. D-ra Casewell arată spre bibliotecă.

- Contra ei...

- Se instalase în fotoliul cel mai comod. Puteam să i-l las? spune și dumneata.

- Ați pus-o pe goană. Ah, ce bine-mi pare... Nu... nu se cuvine să vă spun ce bine-mi pare! În viața mea nu mi-a fost cineva mai antipatic. (Se repede la

domnișoara Casewell). Ia să ne gândim. Ce-am mai putea face ca s-o scoatem din sărite? Să plece! Să n-o mai văd în ochi!

- În situația asta? Nici o speranță.

- Barem la topirea zăpezii...

- Oho, cite nu se pot întâmpla pînă la topirea zăpezii!

- Da... da... aveți dreptate. (Se duce la fereastră). E atîta alb, încît...

Dumneavoastră nu vă dă o senzație de... liniște... de puritate...? Parcă tendeamnă să uiți de toate.

- În cazul cînd poți să uiți.

- De ce o spuneți cu atîta patimă?

- Eh, visam și eu cu glas tare.

- La ce visați?

- Eu un fel de-a spune că „visam”. Mai degrabă mi-aduceam aminte...

Degerături... degerături din acelea care dor... singurează... Un așternut zdrențuit... Un lighean în care înghețase apa... Un copil care tremură de frig. De groază...

- Nu v-aș fi crezut amatoare de...

- De?

- Peltea. În care roman ați citit toate astea?

- N-ai știut că scriu romane și eu?

- Dumneavoastră?

- Atîta doar că m-am lăsat de peltele și am trecut la un gen mai modern.

- Care?

- Dacă te interesează: crud. Violent.

Își ascunde fața pe după revista deschisă. Christopher o privește neîncrezător, apoi pune radioul tare de tot și iese către salon. Sună telefonul. Mollie coboară cu cîrpa de praf în mînă.

- Da? Mollie pune radioul mai încet. - Da, conacul Monkswell. Casa de oaspeți... Poftim?... Nu. Domnul Ralston e în curtea din spate. La telefon soția lui... Cine? Poliția din Berkshire? (Domnișoara Casewell lasă jos revista). Da, domnule comisar Trotter. Dar e imposibil. N-are să poată ajunge la noi. Sîntem înzăpeziți, complet înzăpeziți. Nu mai există drum... (Domnișoara Casewell se ridică și se îndreaptă spre scări). Nu poate răzbate nimeni... Da... Mă rog, dacă e absolut necesar... Dar de ce? Ce s-a...? Alo... Alo! Pune receptorul la loc.

Giles acum îmbrăcat cu paltonul vine în holul de la intrare. Se dezbracă și își atîrnă paltonul în hol.

- Mollie, nu știi unde-i celălalt hîrleț?

- A telefonat de la poliție.

- Necazuri cu poliția? Nu cumva a-ți fi servind băuturi alcoolice și n-aveți autorizație? întrebă domnișoara Casewell insinuant, în timp ce urcă încet scările.

- Comisarul șef. Trimite încoace pe cineva... Un sergent. N-am înțeles bine, precizează Mollie.

- N-are s-ajungă! prevestește Giles.

- I-am spus. Dar vorbea de parc-a și ajuns.

- Absurd. Nici c-un tanc nu poate trece prin nămeți. Dar pentru ce-l trimite?

- Cînd am întrebat, a închis. N-am reținut decît atîta că mă roagă să te conving să ascuți cu cea mai mare atenție pe sergentul... Trotter... așa cred

că-l cheamă... Și să-i urmezi întocmai instrucțiunile. Ție nu ți se pare ciudat?

– Ce Dumnezeu o fi vrînd?

– Ai făcut toate formele?

– Hîrțiile-s în bufet, la bucătărie. Mai degrabă...

– Ce?

– Ieri... Cît pe ce să mă ciocnesc cu mașina de-un camion. Dar nu din vina mea.

– Nu. Altceva trebuie să fie.

– În orice caz, în legătură cu casa de oaspeți. Cine știe ce patalama ne lipsește și noi trăim ca niște oameni cu conștiința curată.

– Ah, mai bine ne lăsăm păgubași, zău. Înzăpezirea are să dureze cîteva zile. Toți sînt nervoși, sub tensiune, îi simt eu. Și nici conservele n-o să ne ajungă.

– Hai, capul sus. (O ia în brațe). Încă puțin și-o să ne meargă ca pe roate. Am raționat gospodărește cărbunele pentru calorifer, am cîrat lemne în casă, am avut grijă de apa caldă și am dat și de mîncare la găini, plus o pîrtie pe unde să putem scăpa de nevoie. (Ride). Dacă sar clienții să ne bată. (Brusc, redevine serios). Totuși... Cînd stai să te gîndești, ca să trimită un sergent pînă aici, în condițiile astea, trebuie să fie ceva grav... foarte grav. Ceva ce nu suferă întîrziere...

Se privesc prelung, intrigati. Din bibliotecă vine doamna Boyle.

– A, domnul Ralston! Radiatoarele din bibliotecă sînt reci ca gheața.

– Știți, nu prea stăm bine cu cărbunele, se scuză Giles.

– Pentru șapte guinee pe săptămînă, avem, sper, dreptul la o căldură omenească. E incorect...

– Și scandalos, știu. Veți avea tot ce doriți, doamnă.

Giles iese prin holul de la intrare. Mollie îl urmează pînă în dreptul arcadei.

– Doamna Ralston, nu vreau să m-amestec în ce nu mă privește, dar tînărul acela pe care l-ați primit sub același acoperiș cu noi, e de-a dreptul bizar. Maniera lui... cravățile lui... părul... Mă întreb dacă știe măcar cum se folosește un pieptăn.

– Tînărul acela e arhitect și se pare, dotat, spune Mollie.

– Poftim?

– Arhitectul Christopher Wren e...

– Drăguța mea, despre Sir Christopher Wren, arhitectul, mai știu și eu cîte ceva, te asigur. Sir Wren a construit, nu-i așa? Catedrala Sfîntul Paul. Voi, tineretul, fiindcă abia ați ieșit de pe băncile școlii, vă închipuiți că noi ceilalți am rămas niște ignoranți.

– Mă refeream la acest Wren, clientul nostru. Părinții l-au botezat Christopher în speranța că are să ajungă arhitect... Și a ajuns... sau, mă rog, aproape. În orice caz, nu-și dezmințe numele.

– Mie uneia povestea asta mi se pare destul de suspectă. (Se așează în fotoliul mare de piele). În locul dumneavoastră, aș întreprinde chiar o mică anchetă, discretă. La urma urmei, ce știți exact despre el?

– Tot atît cît știm și despre dumneavoastră, doamnă Boyle. Un singur lucru precis: că ne plătiți fiecare șapte guinee pe săptămînă. De fapt, nici nu avem nevoie să cunoaștem mai mult. Și e o chestiune care ne privește pe noi. Gazdele trebuie să se supună soartei, indiferent dacă chiriașii ni-s simpatici sau... antipatici.

- Tinără și lipsită de experiență cum ești, ai trebui să te bucuri cînd cineva care știe mai multe despre viață, îți dă un sfat. Cu tactul cuvenit, bineînțeles. Ori ai să-mi răspunzi că nici în ce-l privește pe italianul acela n-am dreptate.

- Dînsul cu ce-a păcătuit?

- Îl așteptați? Se anunțase? Avea camera rezervată?

- A refuza cuiva sprijinul în condiții ca cele de aseară e un fapt pe care-l condamnă și legea. Dumneavoastră cea dintîi ar trebui să vă amintiți asta.

- De ce tocmai eu?

- Ați fost judecătore. Ați prezidat o dată un tribunal, nu?

- Tocmai de aceea îți atrag atenția că modul cum a picat din senin acest Paravicini sau cum Dumnezeu l-o mai fi chemînd...

Paravicini tocmai coboară încetișor scările:

- Mă iertați că vă întrerup, stimată doamnă, dar nu, nu-mi place ca în conversațiile la care intenționez să iau parte, cineva să se simtă prost.

- Nu v-am auzit intrînd, sare în picioare doamna Boyle.

- Am intrat pe vîrfuri. *Piano...* (scurtă demonstrație de mers pe vîrfuri)... *Pianissimo*. Dacă vreau să nu fiu auzit, nu sînt. E un mod foarte amuzant de a trece prin viață.

- Poate pentru dumneavoastră. Pentru alții, nu.

- Și-acuma, cred, e momentul să ședem și să ne spunem anecdote. Pe aceea cu o clientă permanentă a caselor de oaspeți care caută nod în papură ca să nu-și plătească chiria, o știți?

- Pe mine mă scuzați, dar am o scrisoare de terminat. Sper că alături, în salonaș, e mai cald.

Iese, Mollie o conduce pînă la ușă.

- Fermecătorearea noastră gazdă pare nițeluș indispusă. S-a întimplat ceva, signora?, o cercetează din coada ochiului.

- De dimineată toate-mi merg de-andoaselea. Din cauza zăpezii, probabil, spune Mollie.

- Ei da, zăpada complică unele probleme, nu-i așa? Cu toate că din alt punct de vedere, le simplifică. Să fim recunoscători zăpezii!

- Nu știu, la ce vă referiți?

- Multe nu știi matală. Dar ce știi cel mai puțin e cum se conduce o casă de oaspeți.

- Poftim, recunosc: nu știu. Dar asta nu-nseamnă că n-am să mă descurc. Întîi, că nu roșesc de mesele pe care vi le-am servit.

- Abia dacă ați roși, ați fi fermecătore. (Vine în spatele sofalei și o ia pe Mollie de mîină ca și cum ar vrea să i-o sărute. Mollie își retrace mîina). Îmi permiți să-ți dau un sfat? Poate ai procedat naiv, și dumneata și soțul. Referințe despre toți acești oameni cărora le-ați deschis ospitalier ușa, aveți?

- Referințe? Îmi inchipuiam că clienții vin și atîta tot.

- E recomandabil totuși ca înainte de-a spune bun-venit cuiva să te convingi că într-adevăr e bine venit. De exemplu, eu, cad așa, *dal callo*, din cer și vă spun o poveste: că mi s-a întroienit mașina. Ce știți dumneavoastră despre mine? Nimic. *Niente*. Poate sînt un hoț, un borfaș... Un evadat... Poate sînt nebun... Poate chiar un asasin...

- Ah! Mollie se trage un pas înapoi.

- Vedeți! Și nici despre ceilalți oaspeți ai dumneavoastră nu știți mai mult.

- Ba nu. Despre doamna Boyle, de exemplu...

Doamna Boyle revine din salon; Mollie trece la masa de la fereastră.

– E mult prea rece în salon, spune doamna Boyle. Îmi pare rău, trebuie să vă deranjez și să-mi scriu corespondența aici.

– Permite-mi să ațîț focul. Pentru doamna. Ceea ce Paravicini și face după ce trece la cămin; în holul de la intrare apare maiorul Metcalf:

– Doamnă Ralston, soțul dumneavoastră unde-i? Mă tem că la subsol au înghețat puțin țevile.

– Dumnezeule, groaznică zi! Adineaori, poliția, acum țevile. Mollie se duce spre holul de la intrare. Paravicini scapă din mină vătraiul, cu un zgomot asurzitor. Maiorul Metcalf e înmărmurit.

– Poliția? se alertează doamna Boyle.

– Poliția ați spus? întreabă Metcalf, ca și cum nu i-ar veni să creadă.

– Da. A sunat adineaori de la poliție. Ca să comunice că trimite un sergent. Dar nu cred că are să ajungă, rostește Mollie privind afară.

Giles vine în holul de la intrare, cărind un coș cu bușteni.

– Cărbunele ăla afurisit e amestecat cu pietroaie. Și prețul... Hallo, s-a întimplat ceva?

– Aflu că vine poliția. Nu știți de ce? zice Metcalf.

– A, asta era. Nici o grijă. Prin nămeții ăștia nu răzbate nimeni. Zăpada are peste un metru jumate. Toate drumurile sînt blocate. Giles își duce coșul la cămin: Domnule Paravicini, îmi dați voie?

– *Prego, prego...*

În aceeași clipă se aud trei bătăi puternice în fereastră, iar sergentul Trotter, lipindu-și obrazul de geam, încercă să privească înăuntru. Mollie scoase un strigăt și arătă spre el. Giles traversează holul și deschide larg fereastra. Sergentul Trotter pe schi, e un tînăr cam din topor cu o înfățișare plăcută, jovială.

– Domnul Ralston?

– Da, îi răspunde Giles.

– Permiteți-mi să mă prezint, Sergentul Trotter de la comisariatul din Berkshire. Aș vrea să-mi scot schiurile. Unde pot să le las?

– Mergeți de-a lungul zidului, pînă la ușa din față. Vin să vă deschid.

– Mulțumesc.

Giles, lăsînd fereastra deschisă, iese prin holul de la intrare.

– Nu-mi plac glumele pe seama forței publice dar e ridicol să te gîndești că plătim impozite pentru ca poliția să facă sporturi de iarnă.

Mollie se duce să închidă fereastra.

– De ce-ați chemat poliția, doamnă Ralston? șuieră italianul.

– N-am chemat-o eu, spune Mollie închizînd fereastra.

Christopher vine din salon și se oprește în stînga sofalei. Întreabă:

– Cine-i individul acela? De unde-a apărut? M-am pomenit cu el că face slalom în dreptul ferestrei salonului... Plin de zăpadă dar îi rideau ochii în cap.

– Credeți, nu credeți, e de la poliție. Un polițist... pe schiuri! zice doamna Boyle.

Giles și Trotter apar în holul de la intrare. Trotter și-a scos schiurile și le duce pe umăr.

– Să vă prezint: Sergentul Trotter din poliția judiciară, face Giles prezentările.

– Bună ziua, spune Trotter.

– Imposibil să fiți sergent. Sînteți prea tînăr.

– Arăt tânăr, doamnă. Nu sînt, îi replică el doamnei Boyle.

– Ce-mi place la dumneavoastră e că vă rid ochii, spune Christopher.

– Pentru schiuri aveți loc sub scări, precizează Giles, apoi ies prin partea opusă a holului de la intrare.

– Doamnă Ralston, îmi dați voie să dau un telefon? zice Metcalf.

– Vă rog, domnule maior.

Maiorul Metcalf trece la telefon, formează un număr.

– Simpatice băiat, nu? Totdeauna am fost de părere că polițiștii au un „ce” atrăgător, remarcă Christopher.

– Țstuaia îi lipsește principalul: judecata. I se citește tembelismul pe față, rostește indignată doamna Boyle.

– Allo! Allo! Metcalf i se adresează lui Mollie: Doamnă Ralston, mă tem că telefonul nu... funcționează.

– Poftim?

– E mort.

– Acum o jumătate de oră am vorbit eu..., se miră Mollie.

– Între timp o fi cedat cablul sub greutatea zăpezii.

– Va să zică, rupti de lume. Complet rupti de lume. Ca pe-o plută de naufragiați. Nu-i nostim? hohotește isteric Christopher.

– Nu văd nimic de rîs.

– Nu. Nici eu, e de acord doamna Boyle cu Metcalf.

– Cum, nu vă amuză aventura? Atenție, copii - sticletele! se isterizează iar Christopher.

Trotter revine, urmat de Giles, și scoate un blocnotes:

– Și-acum putem trece la chestiunea pentru care am venit. Domnul Ralston? Doamna Ralston?

– Dacă aveți să ne comunicați ceva... în particular, putem trece în bibliotecă, sugerează Giles.

– Nu, nu-i nevoie. Mai bine, cu toată lumea de față. Pot să șed la masa asta? Trece la masa de la fereastră..

– Vă rog, nu vă jenați, spune Paravicini ridicîndu-se de la masă și depărtîndu-se.

– Mulțumesc. Trotter ia loc pe pervaz cu o gravitate judecătorească.

– Ah, de ce atîtea introduceri? Spuneți-ne o dată contravenția, și-o să plătim, spune Mollie enervată.

– Contravenția? Despre altceva e vorba, doamnă Ralston. Cu totul altceva. Misiunea mea e... sînteți puși sub protecția poliției.

– Protecția...?

– În legătură cu asasinarea doamnei Lyon... Maureen Lyon, din Londra, sectorul West doi, Culver Street, numărul 24. Crima a fost comisă ieri, cinci-sprezece. Probabil ați auzit sau ați citit în ziare...

– Da. Am auzit la radio. Femeia care a fost sugrumată?

– Da, sugrumată (lui Giles). Primul lucru pe care vreau să-l aflu este dacă ați cunoscut-o pe doamna Lyon.

– Prima oară cînd îi aud numele.

Christopher ridică privirea spre el, Mollie a răspuns clătînd negativ din cap.

– Poate ați cunoscut-o sub alt nume. Lyon era un nume de împrumut. Victima avea cazier judiciar, astfel că i s-a putut stabili repede adevărata identitate. Mă-nțelegeți: după fotografie și amprente. Numele ei real a fost

Maureen Stanning, soția lui John Stanning, proprietarul fermei Longridge, care nu-i departe de aici...

– Longridge. Ferma Longridge. Nu acolo s-a petrecut pe vremuri... povestea aceea, cu copiii...? întreabă Giles.

– Exact. Faimosul caz de la ferma Longridge...

Domnișoara Casewell coboară scările:

– Trei copii... nu? Traversează holul pînă la fotoliul din dreapta, unde se așează. Toți cei de față își întorc privirea după ea.

– Exact. Copiii Lorrigan. Doi băieți și o fată. Orfani. Tribunalul chemat să instituie o tutelă, i-a încredințat soților Stanning, proprietarul fermei Longridge, la cererea lor. Peste puțin timp, unul din copii a murit din cauza brutalităților la care a fost supus și din lipsă de îngrijire. La vremea lui, cazul acesta a făcut destulă senzație, rostește Trotter

– Da, îmi amintesc și eu. O poveste oribilă, se cutremură Mollie. Trotter continuă:

– Cei doi Stanning au fost condamnați la închisoare. El a murit în timp ce-și ispășea pedeapsa. Doamna Stanning a fost eliberată în termen. Ieri, după cum v-am spus, a fost omorită prin sugrumare... (se uită în carnet) pe Culver Street, douăzeci și patru.

– Cine a...? șoptește Mollie.

– Ajungem imediat și la asta, doamnă. În apropierea locului crimei, s-a găsit o agendă. O agendă pe care erau notate doar două adrese. Prima, Culver Street, douăzeci și patru. Cealaltă (face o scurtă pauză) conacul Monkswell.

– Poftim? tresare stupefiat Giles,

– Da, confirmă sec Trotter.

Pe parcursul celor ce urmează, Paravicini se îndreaptă încet spre scări, pentru a se rezema în cele din urmă de una din laturile interioare ale arcadei. Trotter reia:

– Acesta-i motivul pentru care domnul comisar șef Hogban, la primirea înștiințării Scotland Yard-ului, a socotit necesar să mă trimită de urgență la fața locului. Primul scop al misiunii mele este să aflu dacă dumneavoastră cunoașteți vreo legătură între actualii locatari ai conacului și cazul mai vechi, de la ferma Longridge.

– Nu, nu cunosc nici una... nici una. Trebuie să fie o coincidență, spune Giles. Trotter revine:

– Domnul comisar-șef Hogban nu e de părere c-ar fi o coincidență. Și un zîmbet ciudat i se așterne pe chip.

Maiorul Metcalf se întoarce spre Trotter, atent. Apoi își scoate pipa și începe să și-o umple, dar fără să-i lase din ochi pe Trotter care continuă:

– În condiții normale, s-ar fi deplasat pînă aici chiar domnul comisar-șef. Dat fiind înzăpezirea și că eu știu să skiez, m-a trimis cu misiunea de-a culege toate informațiile despre actualii locatari ai conacului și de a lua orice măsuri socotesc de cuviință pentru a le asigura securitatea.

– Securitatea? se miră Giles. Dar ce-și închipuie omul ăsta, că sîntem în primejdie? Dumnezeule, sper, nu vrea să spună că vreunul din noi trebuie să se aștepte să fie asasinat?

– Nu e bine să provocăm panică. Mai ales la doamna mă gîndesc. Dar..., ați înțeles perfect, domnule Ralston. Viitoarea victimă e aici de față, punctează sec Trotter.

– Dar nu se poate, aș a, fără-un motiv, șoptește Giles.

- Ca să aflăm motivul am fost trimis aici.
- Ce spuneiți dumneavoastră e de domeniul nebuniei, strigă Giles.
- Exact. Se pare că asasinul nu e în toate mințile. Tocmai de aceea e periculos. Trotter e ferm, privește în jur, studiindu-i pe cei de față.
- Absurd! exclamă doamna Boyle.
- Tras de păr! o completează domnișoara Casewell.
- Mie mi se pare plauzibil, spune Christopher și se întoarce și-l privește pe maiorul Metcalf: Și palpitant, completează el.
- Maiorul Metcalf își aprinde pipa. Mollie intervine:
- Mă iertați dar am impresia că nu ne-ați spus tot.
- Încă nu, doamnă Ralston. Mai sînt cîteva amănunte. Sub cele două adrese erau notate cuvintele unui cîntec pentru copii, refrenul: „Trei șoareci”. Iar lîngă cadavrul femeii din Culver Street o hîrtioară pe care stătea scris, „Iată primul”, deasupra unui desen care înfățișa trei șoareci mici și cîteva note muzicale, pe un portativ mîzgălit în pripă. Același cîntec. În Anglia îl cunoaște orice copil. (Cîntă). „Trei șoareci”
- „Trei șoareci”
- „Orbi și mititei...”, cîntă Mollie suspinînd.
- Christopher i se alătură. Mollie însă, se întoarce spre el tăcînd brusc.
- „...Fermierul, ca să scape de ei...”, zice Christopher. Culmea e că ieri l-am cîntat și eu doamnei Ralston. (Rîde). Trebuie să recunoașteți, e un indiciu (înaintează spre Trotter și încrucișează mîinile ca pentru a i se pune cătușe) - Sînt primul suspect. Nu mă arestați?
- Ah, ce fler am! exclamă doamna Boyle, apoi spre ceilalți: Eu l-aș fi arestat de cum l-am văzut.
- Poliția n-are dreptul să aresteze pe baza unei simple impresii sau a unei coincidențe. Îmi trebuie probe, spune Trotter.
- Vă rog să mă scuzați, de probe nu dispun. Încă, spune Christopher întorcîndu-se rîzînd, la locul lui și fredonînd: „Trei șoareci”
- Încetați! E oribil! țipă Mollie.
- Au fost așadar trei copii și a murit unul, zise Giles.
- Da. Cel mai mic. Un băiat de unsprezece ani, precizează Trotter.
- Cu ceilalți doi ce s-a întîmplat? întreabă Giles.
- Fata a fost adoptată de cineva. N-am reușit să-i dăm de urmă. Băiatul, cel mai mare dintre frați, trebuie să aibă acum vreo douăzeci și doi de ani. A dezertat din armată și de atunci nu se mai știe nimic despre el. În fișa medicală pe care am găsit-o la unitatea unde și-a făcut stagiul, scrie: „schizofrenie”. Adică... are o rotiță stricată.
- Vasăzică se bănuie că el a ucis-o pe Maureen Lyon... Stanning? articulează Mollie.
- Da.
- Mollie continuă:
- Și că bolnav mintal fiind, mînat de furia asasină a lui... va veni aici ca să-și caute o a doua victimă... Printre noi... De ce?
- La acest „de ce” trebuie să-mi răspundeți dumneavoastră. După părerea domnului comisar-șef, o legătură trebuie să existe (lui Giles): Domnule Ralston, susțineți deci că în ce vă privește, n-ați avut nimic de-a face cu cazul de la ferma Longridge?
- Nimic.
- Tot așa și dumneavoastră, doamnă? i se adresează Trotter lui Mollie.
- Eu... nu... Vreau să spun... Nici o legătură.

- Dar din personalul de serviciu al conacului? continuă Trotter.
- Doamna Boyle își manifestă în tăcere atitudinea dezaprobatoare.
- Nu avem nici un personal de serviciu, răspunde Mollie. Asta mi-a adus aminte, domnule sergent. Pot să mă duc la bucătărie? Dacă aveți nevoie de mine, chemați-mă.
- Vă rog.
- Mollie iese prin holul de la intrare. Giles traversează holul după ea, dar se oprește la auzul întrebării următoare a lui Trotter.
- Acuma, dacă sînteți buni, numele dumneavoastră, ale tuturor.
- Dar e ridicol. Noi sîntem aici în treacăt, ca la un hotel. Am sosit abia ieri. Nu avem, nu putem avea nimic comun cu ce s-a petrecut în vecinătate acum... cîți ani?, replică cu o nervozitate estompată doamna Boyle.
- Trotter vrînd să pară binevoitor, chiar drăguț:
- Totuși, se știa că veți veni. Nu v-ați hotărît de la o zi la alta. Ați reținut camerele.
- Bineînțeles, revine Boyle. Deci dumneavoastră... (cu privirea ațintită asupra lui Paravicini). Domnul...
- Paravicini. Mașina mea s-a întroienit aseară, aici în apropiere.
- Trotter, cu un aer distrat, continuă:
- Ceea ce nu schimbă situația, căci dacă cineva, de exemplu, v-a urmărit, înseamnă că știe unde ați tras.
- Accidentul domnului Paravicini a avut loc după crima din Culver Street. Or, agenda cu adresa a fost pierdută înainte, intervine Metcalf.
- Și dacă agenda era a domnului Paravicini? ride satisfăcut și insinuant Christopher.
- Vă rog, vă rog. Întrebările le pun eu și vreau să mi se răspundă cît mai repede. Cine dintre dumneavoastră a avut vreo legătură cu povestea de la ferma Longridge (tăcere desăvîrșită). Poate nu vă dați seama de situație. Aici în casă, printre dumneavoastră, se află un om în pericol... în pericol de moarte... Eu, poliția, am datoria să știu cine-i acela. (Încă o tăcere). Bine. Vă voi întreba pe fiecare în parte. (Lui Paravicini): Încep cu dumneavoastră care vă aflați aici mai mult sau mai puțin din întîmplare, domnule Pari...
- Para... Paravicini. Scumpe domnule polițai, eu nu am de unde ști nimic, dar nimic, despre cele ce s-au discutat aici. Vin de prea departe. Sînt cetățean străin! Nu pot avea nici o cunoștință despre o afacere strict locală, veche de atîția ani.
- Trotter se ridică și se oprește în fața doamnei Boyle.
- Doamnă...?
- Boyle. Nu înțeleg, de unde pînă...? Îți pun în vedere, socot întrebarea dumitale o impertinență... Ce amestec pot avea eu cu cazul acela atît de... atît de dezgustător?
- Maiorul Metcalf îi aruncă o privire pătrunzătoare.
- Domnișoara...?
- Casewell. Leslie Casewell. N-am auzit niciodată de ferma Longridge. Nu cunosc nimic din cele ce se discută aici.
- Dumneavoastră, domnule?
- Metcalf... Maiorul Metcalf. Cazul mi-a fost cunoscut, la vremea sa, din presă. Pe vremea aceea, mă aflam în garnizoană la Edinburgh. Personal, nu am avut nici o relație.
- Și dumneavoastră?

- Christopher Wren. Eu eram pe-atunci copil, și subliniez „copil”. Altceva nu am de declarat.

- Deci asta-i tot, da? Nici unul nu aveți de adăugat nimic. Nici unul? Tăcere. Trotter trece în centru. - Bine. În cazul cînd asasinul va lovi din nou, de data aceasta, aici, în casă, poliția își declină orice răspundere. Domnule Ralston, vă rog, aș vrea să arunc o privire prin restul casei.

Iese prin arcada holului de la intrare, urmat de Giles. Paravicini se așează pe canapeaua din pervazul ferestrei.

- Iubiții mei prieteni, spune Christopher ridicîndu-se, plutim în senzațional. Foarte simpatic băiat, nu-i așa? În ce mă privește, am nutrit totdeauna o admirație nespūsă pentru polițiști. Aspri, căliți, bărbați. Ne vom bucura nu numai de odihnă dar și de-un suspans. „Trei șoareci"! Ei, nu e culmea?! Adineauri îl știam perfect, și-acuma... Curios lapsus. Credeți că-i un indiciu?

Fluieră și fredonează melodia pînă și-o reamintește.

- Domnule Wren, vă rog! intervine agasată doamna Boyle.

- Nu vă place? E-un fel de cîntec autograf. Semnătura asasinului. Vă dați seama ce-i insuflă lui astea trei note? Cîtă... voință...?

- Trebuie să fie truc gazetăresc, încearcă o explicație doamna Boyle. Eu una nu cred o iotă.

- Nu credeți? Dar dacă v-aș surprinde singură și m-aș apropia tiptil de dumneavoastră, începînd deodată să fluier? - ceea ce Christopher și face - Și-n clipa aceea ați simți niște mîini reci în jurul gîtului?

- Ah, tinere. Termină! țipă ea ridicîndu-se.

- Ajunge. Christopher. Orice glumă are o limită. Și cîstit vorbind, nu văd nimic amuzant, spune Metcalf.

Christopher își reia ideea:

- Ce poate fi mai amuzant decît gluma unui nebun? Pentru că asta este. Cu cît mai dementială, cu atît mai neprevăzută, mai... imensă! Ador glumele macabre. Ducîndu-se spre holul de la intrare, privește în jur la fiecare în parte și chicotește. - Păcat că nu puteți vedea ce mutre aveți, exclamă el și iese.

- Eu, dac-aș pune pe unul din noi sub supravegherea poliției, aș începe cu iresponsabilul ăsta, zice doamna Boyle.

Mollie care vine din sufragerie se oprește în ușă:

- Soțul meu unde-i?

- O face pe ghidul polițistului nostru, răspunde ironic domnișoara Casewell.

- Prietenul dumatăle, arhitectul, s-a comportat adineauri de o manieră pentru care nu am cuvinte. Nu am cuvinte, se plînge doamna Boyle, cu ironie nedisimulată.

- Mulți tineri de azi par să aibă nervii uzați înainte de vreme, filosofează Metcalf, la care doamna Boyle nu se poate abține.

- Nervii uzați? Teatru! Ca să vă fac o mărturisire intimă, deși nu-mi stă în obicei: personal am nervii atît de tari, încît aș spune aproape că-mi lipsesc.

- Sînteți de feliicitat. De altfel, ați dovedit-o și acum cîteva minute. Eu chiar vă admiram, rostește Metcalf.

- Pe mine? Pentru ce?

- Dacă nu mă înșeală memoria, tribunalul care a încredințat soților Stanning tutela celor trei copii fusese prezidat de o judecătoare. Iar judecătoreea se numea Boyle.

- Da. Aveți o memorie surprinzătoare... Dar pentru ce să se răzbune pe mine? Ce răspundere am eu? Tutela copiilor am încredințat-o numai pe baza recomandărilor din localitate. Perechea de la ferma Longridge păreau oamenii cei mai cumsecade. Și atât de dornici să aibă copii! Plus condițiile pe care le ofereau: lapte, ouă proaspete, aer curat...

- Muncile cele mai grele, bătaii, inflăminzire, zice Metcalf.

- Cum să fi prevăzut ce avea să se întâmple?

- Da, nu m-am înșelat, spune Mollie, scrutînd-o pe doamna Boyle. Dumneavoastră ați fost...

Maiorul Metcalf o privește încordat pe Mollie.

- Potrivit legii, eu mi-am făcut datoria. Da, da, datoria legală. Nu înțeleg de ce sînt acum insultată.

Paravicini izbucnește într-un rîs nestăpînit:

- Scuzați, dar... Credeam că dumneavoastră englezii, aveți totuși simțul umorului.

Continuînd să rîdă, Paravicini intră în salon.

- Individul ăsta nu mi-a inspirat niciodată încredere, spune doamna Boyle.

- La urma urmei, dincotro venea el aseară? se întreabă domnișoara Casewell.

- Nu l-am întrebat, răspunde Mollie.

- Are ceva fals. Contrafăcut. Nu știu. Pare machiat, deghizat... parcă joacă un rol. Și pentru vîrsta lui, zburdă prea mult, adaugă domnișoara Casewell, și își aprinde țigara.

- Da. Apare totdeauna de unde nu te aștepți, constată Mollie.

- S-au terminat lemnele, văd. La un gest al lui Mollie, continuă: Lăsați. Aduc eu. Iese prin holul de la intrare.

- Abia patru după-amiază și poftim, s-a și întunecat. Apoi Mollie aprinde lămpile de deasupra căminului. Așa-i mai plăcut, nu?

Doamna Boyle se foiește sub privirea celorlalte două femei, adunîndu-și corespondența în mapă spune:

- Nu știu... Nu știu unde mi-am lăsat stiloul.

Se ridică și traversează holul pentru a intra în bibliotecă. Din salon se aude „Tre șoricei” cîntat la pian, cu un singur deget. Mollie trage perdelele:

- Nesuferită melodie!

- Nu vă place? De ce? Vă amintește de copilărie? Ați avut o copilărie nefericită? o întreabă domnișoara Casewell.

- Dimpotrivă. Mai fericită nici nu se poate.

- Vă invidiez.

- Dumneavoastră, nu?

- Nu. Rîde: O, nu!

- Mă iertați, n-am vrut să răscolesc nici o...

- A, e atât de mult de-atunci, încît... Omul uită repede, oftează domnișoara Casewell.

- Nu totdeauna. Se spune că ceea ce ți se întîmpă în copilărie, te pecetluiește pentru toată viața, filosofează Mollie.

- „Se spune”, „se spune”... Cine spune?

- Psihologia, de exemplu.

- Prostii. Nu dau doi bani pe psihologi și psihiatri. Sînt niște excroci. Ați avut vreodată de-a face cu ei?

- A, nu, niciodată.

- Nu vă doresc să încăpeți pe mîinile lor. Viața e una și bună. Vezi-ți de drumul tău, degeaba răscolești ce-a fost.
- Și dacă nu te poți împiedica s-o faci? e sceptică Mollie.
- Chestie de voință.
- Poate.
- Sigur, spune cu patimă domnișoara Casewell.
- Nu vă contrazic. Survin însă... împrejurări... cînd omul n-are încotro și...

- Nu survine nimic. Prefer să nu observ.
- Și credeți că asta rezolvă lucrurile? Poate că dimpotrivă, ar trebui privite așa cum sînt, drept în față. Asta numesc eu luciditate.
- Depinde la care lucruri vă referiți, doamnă Ralston.
- A, nu... Nu mă refeream la ceva anume, răspunse cu un rîs stins.
- Nimic din ce-a fost nu poate să mă afecteze... decît în măsura în care vreau eu.

Giles și Trotter coboară de la etaj.

- La etaj mi se pare totul în ordine, spune Trotter.

Vede ușa deschisă la sufragerie, traversează și intră acolo. Va reappare în holul de la intrare. D-ra Casewell îl urmează în sufragerie, lăsînd și ea ușa deschisă. Mollie se ridică și începe să facă ordine. Giles se apropie de ea, ca și cum ar vrea să-i vorbească, dar e întrerupt de Trotter, care traversează holul spre salon:

- Acolo ce-aveți, salonul?

Trotter intră. Cîteva clipe, cît ține ușa deschisă, pianul se aude mai tare. De data aceasta, Trotter va reappare prin arcada dinspre etaj, unde deschide ușa de la bibliotecă.

- Fiți bun, închideți ușa. Trage îngrozitor aici, se lamentează doamna Boyle.

- Scuzați, doamnă, dar trebuie să cunosc exact terenul. Trotter închide ușa. Urcă din nou scările, cuprins de frenezie.

- Mollie, vroiam să te întreb ce...? spune Giles. Trotter coboară imediat:

- Eu asta cred, am terminat. Nu văd nimic suspect. E timpul să raportez situația și domnului comisar-șef. Se duce la telefon.

- Nu puteți vorbi. E defect, spune Mollie. Trotter se întoarce brusc:

- Ce? (Ridică receptorul) De cînd?

- A încercat și domnul maior Metcalf. Îndată după ce-ați sosit.

Ceva apăsător și încordat plutește în aer.

- Dar funcționa. S-a vorbit cu dumneavoastră de la comisariat.

- Da. Dar între timp, mă tem, greutatea zăpezii o fi rupt cablul, explică Mollie.

- Nu cred. Mai degrabă să nu fi fost tăiat de-aici.

- Tăiat? Cine putea să-l taie? se miră Giles.

- Domnule Ralston, ce știți dumneavoastră despre chiriașii pe care-i aveți... abia de ieri?

- Eu... noi... Mare lucru nu putem ști, nu-i așa?

- Aha.

- Doamna Boyle ne-a scris de la un hotel din Bournemouth. Domnul maior Metcalf de la adresa sa din... de unde?

- Leamington, precizează Mollie.

- Wren, din Hampstead, iar Casewell - domnișoara - de la o pensiune din Lenaington. Paravicini, cum v-am mai spus, a picat aseară, neanunțat. Probabil că la nevoie, s-ar putea legitima fiecare.

- Desigur, am să le cer legitimațiile. Dar nu ne putem bizui numai pe niște hîrtii.

Mollie ține să intervină:

- După părerea mea, deocamdată n-avem de ce ne teme. Chiar dacă... mă rog, să spunem, nebunul care-a făptuit prima crimă, ar încerca să ajungă aici... pînă la topirea zăpezii, nu văd cum.

- Decît, doar dacă n-a și ajuns.

- Ajuns? Aici?, e surprins Giles.

- De ce nu? Toți chiriașii dumneavoastră au sosit aseară. La cîteva ore după uciderea doamnei Stanning. Cît durează drumul de la Londra pînă aici?

- Bine, dar cu excepția domnului Paravicini, toți reținuseră camerele cu mult înainte.

- Și crimele par premeditate de mult.

- Crimele? Există o singură crimă. Cea din Culver Street. De ce sînteți atît de convins că va fi una și aici?

- De tentativă, cel puțin, sînt sigur. Crima sper s-o împiedic.

- Nu, e de necrezut.

- Cunoaște poliția semnalmentele... omului acela de pe Culver Street?

- Înălțimea mijlocie, palton de culoare închisă, pălărie de fetru, închisă și ea, fața acoperită de un fular gri sau bej, deschis. Părea răgușit sau se prefăcea, în orice caz vorbea în șoaptă. La dumneavoastră în hol, acum, atîrnă trei paltoane de culoare închisă. Unul e al dumneavoastră, domnule Ralston... Și sînt și trei pălării de fetru...

Giles care făcuse cîțiva pași spre holul de la intrare se oprește la replica lui Mollie:

- Nu. Nu pot să cred! exclamă Mollie stupefiată.

- Dar ce mă îngrijorează cel mai tare e întreruperea telefonului. În cazul cînd a fost tăiat... Trotter se apleacă, plimbîndu-și mîna de-a lungul firului.

- Pe mine mă scuzați. Încă nu sînt gata cu masa.

Mollie iese prin holul de la intrare. Giles îi zărește deodată mînușa uitată pe fotoliu, o ridică, o miroase, se joacă absent cu ea, cînd din mînușă cade un tichet de autobuz. Giles îl ridică, e uimit:

- Londra? Privește în urma lui Mollie, apoi din nou, la tichet. - Ea, la Londra !

- Ați spus ceva? tresare Trotter.

- Poftim? Nu. Nu. Giles se încruntă, mototolește tichetul și-l viră în buzunar.

- Există o derivație? întreabă Trotter preocupat de telefon.

- Da. Sus, în camera noastră, răspunde prompt Giles.

- Sînteți bun să vedeți, funcționează? Dacă nu, verificați dumneavoastră firul și la etaj.

Giles abătut, cu mînușa în mînă, urcă repede la etaj.

Trotter continuă să urmărească firul, pînă la fereastră. Aici, desface perdelele și deschide geamul, aplecîndu-se în afară după fir. Traversează holul de la intrare, dispăre o clipă și se întoarce cu o lanternă. Trece din nou la fereastră, se apleacă afară, plimbîndu-și lanterna prin curte, apoi pășește precaut în exterior. În scurt timp se face nevăzut. Afară e întuneric complet.

Doamna Boyle vine din bibliotecă, se zgribulește de frig, observă fereastra deschisă, apoi ducându-se spre fereastră:

– Ei, cum vă place? Parc-am fi în toiul verii!

Trîntește geamul, trage perdelele, apoi trece la cămin și pune un buștean pe foc. Traversează holul spre aparatul de radio și îl deschide. Apoi se duce la masa de la fereastră, își alege o revistă, începe s-o răsfoiască, dar muzica de la radio îi displace, se încruntă, se întoarce la aparat și caută alt post.

O voce la radio, ușor profesorală:... *Pentru a exemplifica ce înțelegem prin termenul „mecanismul psihologic al fricii” să luăm o situație clată. Închipuiți-vă, stimăți ascultători, că fiecare sinteți singur într-o încăpere pustie. Se lasă noaptea. În spatele dumneavoastră se deschide încetișor o ușă...*

Între timp, cineva a deschis ușa de la sufragerie și începe să fluiera din prag „Tre! șorice!”. Doamna Boyle se întoarce cu o tresărire, apoi cu voce ușurată:

– A, dumneata! Radioul parcă s-a înțeles cu poliția ca să ne facă șederea cît mai plăcută!

Revine la aparat și schimbă postul pe muzica de mai înainte. Prin ușa întredeschisă a sufrageriei, se strecoară o mină care stinge, la comutatorul de acolo, lămpile de deasupra căminului.

Întuneric complet.

– Hei, ce faci? De ce-ai stins lumina?

Cineva pune radioul la maximum. Zgomotul înăbușit al unei scurte încăierări și o horcăitură. Apoi, un corp care se prăbușește. Un patruleter de lumină desenează în fund, pe peretele holului de la intrare, deschiderea unei uși laterale; probabil, cea de la bucătărie. Mollie apare în hol:

– De ce-ați stins lumina? Dumnezeu, ce hărmălaie!

Aprinde lumina în holul de la intrare și se îndreaptă spre aparatul de radio. În fața sofalei, se împiedică de trupul doamnei Boyle.

– Doamnă Boyle!

Se apleacă, apoi, cu un strigăt de groază, face un pas îndărăt.

II.

Zece minute mai tâziu.

Cadavru! Doamnei Boyle a fost scos din hol. Toți locatarii conacului s-au adunat în fața sergentului Trotter, care, așezat la masa de la fereastră, conduce ancheta. Mollie, lingă masă, în picioare; ceilalți sed cu toții: Maiorul Metcalf, în fotoliul mare de piele. Christopher, pe scaunul de la masa de scris. Giles pe o treaptă a scării dinspre etaj, d-ra Casewell la un capăt al sofalei, Paravicini la celălalt. Trotter reia:

– Vă rog, doamnă Ralston, încercați, gândiți-vă... Acuma, v-aduceți aminte?

Mollie e în pragul unei crize de nervi:

– Nu pot. Înțelegeți-mă. Nu-mi... nu-mi pot aduna gândurile.

– Doamna Boyle a fost ucisă chiar în clipa cînd ați intrat dumneavoastră. Veneți de la bucătărie. Sinteți sigură, n-ați văzut, n-ați auzit pe nimeni pînă să veniți aici?

– Nu... nu. Nu cred. Doar radioul, pus la maximum. Chiar mă gîndeam: ce-i larma asta? Era asurzitor. Nici n-aș fi putut auzi altceva.

- E limpede! Numai asasinul avea interes să provoace zgomot, sau... (cu subînțeles)... asasina.

- Cum aș fi putut desluși alt sunet? zice neputincioasă Mollie.

- Și totuși, firesc era s-auziți. Sau să simțiți. Dacă persoana care a făptuit crima s-a refugiat încoace (arăta spre stînga) e pentru că, probabil, v-a auzit venind de la bucătărie. Putea așadar, fie să urce în fugă scările... fie să se strecoare în salon.

- Cred... Nu, nu sînt sigură... Parc-a fost o ușă care scîrția și pe urmă... s-a închis... repede. Asta, chiar în momentul cînd ieșeam eu de la bucătărie.

- Care ușă?

- Nu-mi dau seama.

- Gîndiți-vă, doamnă Ralston. Încercați, concentrați-vă. La etaj? La parter? Departe? Aproape? Dreapta? Stînga?

- Nu știu. Credeți-mă, nu știu. Nu sînt nici măcar sigură c-am auzit ceva. (Se duce la fotoliul din centru și se așează. Are lacrimi pe față).

- Nu credeți c-ajunge de cînd o torturați? Mult nu mai suportă, intervine furios Giles.

- Aici se anchetează o crimă, domnule Ralston. Pînă acum, nici unul dintre dumneavoastră nu m-ați crezut pe cuvînt. Doamna Boyle de asemenea. Doamna Boyle a negat că avusese pe vremuri un amestec - indirect, mă rog, totuși, un amestec, în cazul soților Stanning. Cîțiva dintre dumneavoastră care cunoașteți acest amestec l-ați tănuțit de poliție. Cu cît întîrziem în descoperirea ucigașului, cu atît persistă pericolul. Ori vi-i indiferent dacă aici va mai muri sau nu cineva?

- Încă o crimă? Nu vă dați seama ce..., îngăimă Giles.

Trotter cu o gravitate extremă explică:

- Cîntecul spune „*trei șorice*”.

- Un asasinat pentru fiecare? Dar ar trebui atunci să mai existe aici în casa, cineva care..., revine Giles.

- Ați înțeles foarte bine. Încă cineva care-a avut vreun amestec cu cele întîmplate copiilor de la ferma Longridge. În agenda găsită de poliție fuseseră notate două adrese. Pe Culver Street douăzeci și patru. Aceasta a fost lovită. Cine vă garantează însă că la Conacul Monkswell nu mai există, *după* doamna Boyle, încă o posibilitate?

- Absurd. Prea ar fi mare coincidența ca *doi oameni*, amestecați în povestea de-atunci, să se nimicească...

Trotter îi replică vehement, aserțiunii domnișoarei Casewell:

- Cel puțin *doi* au fost și pînă acum domnișoară Casewell. Unul era doamna Boyle, celălalt... asasinul... *se află printre dumneavoastră*. De ce n-ar exista și un al treilea? (Se ridică). Deocamdată însă aș vrea să clarificăm unde se găseau cei din casă în momentul uciderii doamnei Boyle. Pe doamna Ralston am ascultat-o. Dumneavoastră, spuneți, erați la bucătărie. Ați ieșit de acolo, ați traversat coridorul, care e foarte scurt și ați ajuns aici. Radioul era asurzitor, lumina stinsă, întuneric. Ați aprins lumina, ați văzut-o pe doamna Boyle și ați strigat.

- Da. Și aveam senzația că nu pot... că nu scot nici un sunet. Ca într-un coșmar. Dar ați venit toți, și-atunci...

- Foarte important, doamnă Ralston. Am venit toți. Fiecare din altă parte, la cîte o mică diferență de timp. (Face o pauză). Ca să recapitulăm exact lucrurile. Eu, domnule Ralston, ieșisem pe fereastră, ca să controlez afară

firul telefonului. Dumneavoastră vă duseserăți la etaj ca să verificați derivația. Unde erați când ați auzit strigătul doamnei Ralston?

– În camera noastră. Derivația nu funcționa nici ea. M-am uitat pe geam, afară, poate zăresc unde-a fost tăiat firul. Nu se putea vedea nimic: Imediat după ce-am închis geamul, am auzit-o pe Mollie strigând și am alergat jos.

– Cam mult timp pentru atât de puțin lucru, nu vi se pare?

– Nu. Dumneavoastră?

– Dacă mi se părea firesc, nu vă întrebam.

– Eram... eram preocupat de ceva.

– De ce anume?

– O frământare... pur personală... mă privește.

– Mă rog. Dumneavoastră, domnule Wren?

Christopher ridicându-se și apropiindu-se încet de Trotter:

– Fusesem la bucătărie să văd dacă doamna Ralston nu avea nevoie de un ajutor. Îmi place grozav să gătesc. După aceea, am urcat în camera mea.

– În ce scop?

– Ce vi se pare nefiresc ca un om să se ducă în cameră? Vreau să spun... oricui i se poate întâmpla să simtă nevoia de-a fi singur...

– Deci v-ați dus în camera dumneavoastră pentru că ați simțit nevoia de-a fi singur.

– M-am dus să mă perii pe cap - poftim! Și să-mi mai aranjez hainele.

– Să vă periați pe cap?

– În orice caz, la mine în cameră eram, nu în altă parte.

– Și ați auzit strigătul doamnei Ralston?

– Da.

– Și ați coborât imediat?!

– Da.

– Nu înțeleg un lucru: dacă ați coborât imediat, cum se face că nu v-ați întâlnit cu domnul Ralston?

Christopher și Giles schimbă o privire.

– Am coborât pe scara de serviciu. E mai aproape de ușa mea.

– Dar de urcat, pe unde ați urcat? Tot pe scara de serviciu?

– Tot.

Se întoarce la scaunul de la masa de scris și se așează.

– Aha. (Trece în fața sofalei) Domnul Paravicini?

– V-am mai spus. (Se ridică, se depărtează puțin de Trotter). Cîntam la pianul din salon... alături, *signor commissario*. (Arată spre stînga).

– Nu sînt comisar, sînt numai sergent. V-a auzit cineva cîntînd la pian?

– *Chi lo sa?* Cîntam foarte, foarte încet. Cu un singur deget, surîde italianul.

– Cîntați „Trei șorice”, precizează neașteptat Mollie.

– Adevărat? întrebă ascuțit Trotter.

– Da. E o melodie care se prinde ușor... Chiar puțințel obsedantă. Sper, sînteți toți de acord cu mine.

– E îngrozitoare, punctează iar Mollie.

– Și totuși ți se învîrte în minte. Cineva, l-am auzit eu, o și fluiera, completează Paravicini.

– O fluiera? Unde?, se miră Trotter.

– Nu sînt sigur. Poate aici, în holul mare Poate pe scări... Poate chiar sus, într-o cameră de la etaj.

- Cînd? Cînd fluiera „Trei șoricei”? (Nici un răspuns. Scurtă pauză). Povestea cu fluieratul e o invenție de-a dumneavoastră, domnule Paravicini?

- Nu, nu, *signor commissario*... Pardon - *sergente*. Cum am să inventez una ca asta?

- Bine. Să mergem mai departe. Așadar, cîntați la pian.

- Cu un deget, ăsta... Deodată aud radioul. *Fortissimo*. Îmi spărgea timpanul. Pe urmă deodată a strigat doamna Ralston.

Trotter trece la masa de la fereastră, recapitulează cele aflate socotind pe degete.

- Domnul Ralston, la etaj. Domnul Wren, la etaj. Domnul Paravicini, în salon. Domnișoara Casewell...

- Domnișoara Casewell scria o scrisoare în bibliotecă.

- Puteați auzi ce se petrece aici?

- Nu, n-am auzit nimic. Decît cînd a strigat doamna Ralston.

- Și ce ați făcut?

- Ce-a făcut toată lumea. Am venit încoace.

- Imediat?

- D-da... Așa cred...

- Spuneți că atunci cînd ați auzit-o pe doamna Ralston strigînd, dumneavoastră scriați o scrisoare?

- Nu spun. Așa este.

- Așadar, ca să veniți încoace, v-ați ridicat de la masa de scris?

- Da, răspunse foarte hotărîtă domnișoara Casewell.

- Totuși, pe masa de scris din bibliotecă n-am observat nici o scrisoare neterminată.

- Nici nu puteați observa. Am luat-o cu mine.

Își deschide poșeta, scoate o scrisoare, se duce la Trotter și i-o întinde.

- „Scumpa mea Jessie...”_Cine e? O prietenă? O rudă, întreabă Trotter după ce se uită peste scrisoare înapoiind-o.

- Asta nu te privește pe dumneata, și îi întoarse spatele.

- Rămîne de văzut. În orice caz, eu, dac-aș auzi pe cineva că strigă în timp ce-mi scriu corespondența, mă îndoiesc c-aș fi așa de calm, încît să iau scrisoarea neterminată, s-o împăturesc cu grijă și s-o pun în buzunar, înainte de a alerga să văd cine, de ce strigă.

- Nu? Interesant.

- Și-acum, dumneavoastră, domnule maior. Spuneți că erați în pivniță. Ce căutați în pivniță? îl întreabă pe Metcalf.

- Mă uitam, răspunde acesta foarte amabil. Atîta tot. Pornisem după lemne și deschisesem ușa de la debaraua de sub scări, lingă bucătărie. Plină de vechituri, mai ales materiale sportive. În debara, văd altă ușa. O deschid și dau de niște trepte. Cobor și-ajung în pivniță. De fapt, un fel de coridor lung, cu carcere sau, nu... chilii de amîndouă părțile. Pe semne, conacul a fost clădit pe locul unei vechi mănăstiri. Foarte interesant.

- Găsiți? Mie mi-i groază să cobor acolo, se înfrigurează Mollie.

- La drept vorbind, asta spune și numele conacului „Monskwel” - *fîntîna călugărului*.

- Domnule maior, să lăsăm arheologia pentru cînd vom avea timp. Deocamdată, aici se anchetează o crimă. Doamna Ralston ne-a declarat că a auzit o ușa care scîrîie. În tot conacul singura ușa care scîrîie este aceea de la debara. Doriți să vă fac demonstrația?

- Nu. Am observat și eu.

- Admiteți deci și dumneavoastră că după ce a ucis-o pe doamna Boyle, făptașul, auzind că vine cineva, putea să se furișeze în debara, trăgând ușa după dînsul. E posibil, da sau nu?

- Multe sînt posibile.

Mollie se ridică, trece la fotoliul în stil victorian și se așează acolo. O pauză.

- În cazul ăsta, îi vom găsi amprentele pe ușă, vine cu ideea Christopher.

- În orice caz, pe ale mele, le veți găsi. De obicei însă, asasinii au grijă să-și pună mănuși, nu-i așa?

- De obicei. Întotdeauna însă, asasinilor le scapă cite un amănunt care-i trădează.

- Domnule sergent, vă ascult... vă ascult... și am impresia că visez.

- Iar eu, că pierdem vremea. Există o singură persoană aici, care..., intervine Giles.

- Vă rog, domnule Ralston, cercetările le conduc eu.

- Poftim, conduceți-le.

Giles iese prin stînga, în salon.

- Domnule Ralston! glasul lui Trotter e autoritar. Giles revine bombănind dar se oprește în ușă. Mulțumesc. Ce importă în anchetă este nu numai mobilul crimei - pe care îl cunoaștem sau, mă rog, presupunem că-l cunoaștem - ci și împrejurările anume pe care făptașul le aștepta, deoarece îl avantajau. *Momentul favorabil* pentru a săvîrși omorul. Iar un asemenea moment l-ați avut cu toții.

Murmure de protest. Trotter, cu mîna ridicată continuă:

- Există în casă două scări. Oricine putea să urce pe scara de serviciu și să coboare pe cea principală și invers. Oricine putea, de asemenea, să coboare în pivniță pe ușa de la debara și să urce sus pe alte trepte, care dau în casă printr-o trapă de aici, lîngă noi, la capul scărilor. (Arată arcada dinspre etaj). Dar mai important este că în momentul cînd a fost comisă crima, fiecare erați *singur*.

- De acord cu tot ce spuneți, pînă la un punct. Vorbiți ca și cum toți cei din casă am fi suspecți de asasinat. Întreceți măsura, domnule sergent, izbucnește din nou Giles.

- În caz de crimă, poliția nu umblă cu mănuși.

- Dar poliția știe foarte bine cine a ucis-o pe femeia din Culver Street. Cel mai mare dintre frații de la ferma Longridge: douăzeci și doi - douăzeci și trei de ani, dezechilibrat mintal. Da? Din cite îmi dau eu seama, un singur ins de-aici din casă corespunde acestor date.

Giles întinde brațul spre Christopher, apoi se apropie încet de el. Christopher se apără cu vehemență:

- Minte... minte! Are ceva cu mine. Toți aveți ceva cu mine. Întotdeauna a fost așa. Acuma vreți să-mi aruncați în spinare și crimele astea. Ce v-am făcut eu? (Se refugiază lîngă maiorul Metcalf). De ce mă hăituiesc cu toții?

Giles s-a ținut după el, dar s-a oprit lîngă masa de la fereastră.

Metcalf se ridică, blînd:

- Potolește-te, băiete. Hai, fii cuminte. (S-a ridicat, se duce la Christopher). Nimeni nu-ți vrea răul, Christ. Te rog eu, calmează-te. (Lui Trotter): Spuneți-i că n-are să i se întîmple nimic.

Mollie s-a ridicat, se duce la Christopher:

- Nimeni nu-ți vrea răul, Chris. Te rog eu, calmează-te. (Lui Trotter): Spuneți-i că n-are să i se întîmple nimic.

Trotter, cu ochii la Giles, îndărătnic:

- Noi nu năpăstuim pe nimeni.

- Spuneți-i că n-o să-l arestați, îl roagă Mollie.

- Nu, nu arestez pe nimeni. Pentru asta îmi trebuiesc probe. Și probe nu am... deocamdată...

- Mollie, ești complet iresponsabilă, i se adresează Giles. Și dumneavoastră domnule Trotter, la fel. Da. Există aici în casă un ins despre care tot ce știm ne spune: el e criminalul. Măcar ca măsură de siguranță, și tot ar trebui arestat. Din echitate față de noi.

- Ai răbdare, Giles, spune rugător Mollie. Te rog... Domnule sergent... se poate... se poate să vă vorbesc între patru ochi?

- Sigur că da. Dumneavoastră, fiți buni... treceți, vă rog, în sufragerie.

Ceilalți se ridică și trec spre ieșirea din dreapta, după cum urmează: întâi d-ra Casewell, apoi Paravicini, care nu-și ascunde indignarea, urmat de Christopher și de maiorul Metcalf, care se oprește să-și aprindă pipa. Cînd își dă seama că e privit cu uimire, iese și Metcalf.

- Eu aici rămîn, spune hotărît Giles.

- Nu, Giles. Te rog, fii înțelegător, îl roagă Mollie.

- Nici nu mă gîndesc. Mie-a imposibil să-nțeleg: ce urmărești? întrebă Giles furios, dezlănțuit.

- Te-am rugat.

Giles iese după ceilalți, lăsînd ușa deschisă. Mollie o închide. Scurtă pauză.

- Da, doamnă Ralston. Vă ascult. Ce doreați să-mi spuneți?

- Poliția, domnule sergent, crede că... maniacul acesta care ucide... e cel mai mare dintre băieții de la fermă... Dar sigură nu-i nici poliția, nu-i așa?

- Pînă la producerea probelor, nu putem fi siguri de nimic. Deocamdată dispunem de cîteva fapte răzlețe... aparent răzlețe, căci nu se poate să nu fie legate între ele. A fost ucisă femeia de pe Culver Street, complice la torturarea și înfometarea premeditată, sistematică, a copiilor acelora. A fost ucisă judecătorea care a dat trei copii pe mîinile unor călăi. (Cu o schimbare bruscă de ton, ca și cum s-ar teme să nu fie bănuït de lipsă de obiectivitate.) Singurul telefon de la care puteam să intru în legătură cu comisariatul din Berkshire și eventual, cu Scotland Yard-ul - de ce nu? chiar Scotland Yard-ul - a fost pus în stare de nefuncționare. Încă un fapt.

- Nici de asta nu sînteți sigur. Se prea poate ca de vină să fie zăpada.

- Nu, doamnă Ralston. A fost tăiat firul. Tăiat, afară din casă, în fața ușii de la intrare. Am găsit locul.

- Înțeleg.

- Luați loc, doamnă Ralston.

- Cu toate acestea, nu sînteți sigur, spune Mollie așezîndu-se pe sofa.

- Sigur, nu, dar presupun. Încerc să deduc pe baza indicilor de pînă acum: dezechilibru mintal, comportări iresponsabile, dezertarea din armată, fișa medicală, comunicată poliției de medicul unității militare de unde a dezertat.

- De acord. Toate acestea par să arunce bănuïelile asupra lui Christopher. Eu nu cred totuși că Christopher e capabil de crimă. Există și alte... posibilități.

- De pildă?

- De pildă, vreo rudă a copiilor. Părinții...

- Mama era alcoolică. A murit la scurt timp după ce i-au fost luați copiii.

- Dar tatăl?
- Militar de carieră, sergent, cu garnizoana în străinătate. Dacă mai trăiește la ora actuală, trebuie să fie pensionar.
- Știe poliția unde?
- Nu. E nevoie de timp, ca să fie găsit. Vă asigur, însă, doamnă Ralston, și această eventualitate a fost luată în considerație.
- Vasăzică, nu cunoașteți unde-i acum tatăl. Or, dacă băiatul e dezechilibrat nervos, putea să fi moștenit boala și dinspre partea tatălui.
- Orice e posibil.
- Poate s-a întors în Anglia venind din prizonierat. Poate a suferit îngrozitor și dînsul. Aștepta întoarcerea acasă ca pe o minuire, dar, aici - soția moartă, copiii - unul ucis, ceilalți doi, purtînd încă în suflet urmele chinurilor. Putea să-și piardă mințile și... să vrea să se răfuiască..., raționalul femeii pare logic.
- O presupunere în plus și atît, convine Trotter.
- Dar recunoașteți, e posibil, da?
- Da. Sigur că da.
- În cazul ăsta, revine Mollie, asasinul nu mai e tînăr, ci de vîrstă mijlocie sau chiar bătrîn. (După o scurtă pauză). Cînd am spus că ne-a chemat poliția la telefon, domnul Metcalf... maiorul Metcalf... a reacționat cu o tulburare nefirească. Am fost foarte atentă. Expresia feței lui m-a... m-a frapat chiar.
- Maiorui Metcalf? întreabă Trotter îngîndurat.
- De vîrstă mijlocie. Militar. E un om foarte drăguț și pare perfect normal... dar s-ar putea să simuleze...
- A, uneori se simulează atît de bine, încît, numai o întîmplare poate să...
- Așadar, nu numai Christopher e suspect aici în casă.
- Vă mai gîndiți la cineva anume?
- La domnul Paravicini. Și el, cînd am spus de poliție... a scăpat vătraiul din mînă.
- Domnul Paravicini...
- Știu, pare prea în vîrstă... și e străin... Dar poate nu-i chiar atît de bătrîn cum arată. E... e mult prea vioi pentru vîrstă lui. A observat și domnișoara Casewell. S-ar putea chiar... O, da, îmi dau seama, sună a roman polițist... dar dacă e *deghizat*?
- Ce doriți dumneavoastră e ca tînărul Wren să fie scos din cauză, concluzionează surizînd Trotter.
- E atît de neajutorat băiatul ăsta... Și atît de nefericit.
- Ca să fiu și eu sincer, doamnă Ralston, am avut în vedere *toate* posibilitățile. De la începutul începutului. Băiatul, Georgie, tatăl și... încă cineva. Există și o soră. Ori ați uitat.
- Ah... Sora?
- E foarte posibil ca Maureen Lyon să fi fost sugrumată de o femeie. Da, o femeie. Fața ascunsă în fular. Pălăria bărbătească de fetru, lăsată pe frunte. Vorbitul în șoaptă. Ce putea s-o trădeze mai mult decît vocea? Da, e foarte posibil să fi fost o femeie.
- Domnișoara Casewell?
- Trotter se duce spre scările de la etaj:
- Puțin prea coaptă ca să fie ea sora, nu? (Deschide brusc ușa bibliotecii, privește în încăperea alăturată, închide ușa la loc). Ei da, doamnă Ralston. Și încă n-am epuizat toate eventualitățile. Mai există una. Dumneavoastră.

– Eu?

– Ca vîrstă, cel puțin, e pe deplin plauzibil. (Mollie e gata să protesteze). Nu, vă rog nu. (Scrutînd-o atent.) Orice argument mi-ați aduce în apărarea dumneavoastră în momentul de față nu am posibilitatea de a verifica nimic. Și mai e și soțul.

– Giles? Ridicol!

Trotter, apropiindu-se încet de ea:

– Vîrsta, aproximativ aceeași cu a lui Christopher Wren. Recunoașteți: domnul Ralston pare mai în etate. Christopher Wren arată mai tînăr. Vîrsta reală? Greu de spus. Cît de bine vă cunoașteți soțul, doamnă Ralston?

– Cît de bine îl cunosc pe Giles? Dar e stupid.

– De cînd sînteți dumneavoastră căsătorii?

– Împlinim un an.

– Și l-ați cunoscut, unde?

– La un bal, la Londra.

– Familia i-o cunoașteți?

– Giles nu mai are pe nimeni. Au murit toti.

– Toți?

– Da... dar dumneavoastră răstălmăciți. Tatăl lui Giles a fost avocat. Cînd i-a murit mama, era copil.

– Toate astea le știți de la *el*.

– Da... dar... (îi întoarce spatele).

– Ați controlat vreodată dacă ce v-a povestit, corespunde adevărului?

Mollie întorcîndu-se repede să-l înfrunte:

– E de-a dreptul insultător cum...

– Ei, doamnă Ralston, dac-ați ști cîte cazuri din astea ne vin. În special, de la război încoace. Cămine distruse. Părinți, uciși. Dai de cîte unul care se laudă c-a luptat în forțele aeriene și cînd colo, nu și-a terminat nici stagiul. Nimic stabil, nimic serios, tinerii își rezolvă problemele de capul lor... se întîlnesc, se căsătoresc. Înainte, părinții, ca să-și dea consimțămîntul, se interesau, cercetau. Acum, nimic. Hai să ne căsătorim, și gata. Dar după un an, doi, încep surprizele. Află că soțul a delapidat, sau că e un dezertor sau, mă rog, altceva, la fel de puțin plăcut. De cît timp îl cunoșteți pe Giles Ralston, cînd v-ați căsătorit cu el?

– Trei săptămîni. Dar...

– Și deci nu știți nimic despre el?

– Dar știu tot. Îl știu ce fel de om este. Giles e... *Giles!*... Și n-are nici-o noimă, nici una, să insinuați c-ar fi dezechilibratul acela care a... Mai întîi, că nici nu era la Londra.

– Dar unde era? Acasă?

– A umblat toată ziua, ca să caute sîrmă pentru cușca de găini.

– Și a adus-o?

– Nu, n-a găsit de care trebuie.

– La cîte mile de Londra sînteți? Treizeci, da? O oră cu trenul. Ceva mai mult, cu mașina.

– Giles n-a fost ieri la Londra.

– Mă scuzați o clipă? (Trece în holul de la intrare, dispare și se întoarce imediat cu un palton). E al soțului, da?

– Da, se încruntă ea.

Trotter, scoțînd din buzunarul paltonului un ziar împăturit:

– „Evening News”. *Prima ediție*, apare la ora trei și se găsește numai la Londra. (I-l arată). E de ieri?

– Nu se poate!

– Ce vreți dovadă mai bună?

– Nu cred.

– Nu credeți? Nu credeți?!

Iese cu palton cu tot. Mollie în fotoliul victorian nu-și poate lua ochii de la ziar. Ușa din dreapta se deschide încet. Christopher își strecoară capul înăuntru, vede că Mollie e singură și intră.

– Mollie!

Mollie sare în picioare și ascunde ziarul sub perna fotoliului.

– Ah, m-ai speriat!

– Unde-i? Unde s-a dus?

– Cine?

– Sergentul.

– Era aici... Nu știu.

– Doamne, de-aș putea să fug... Oricum... oriunde... Nu-i nici un loc unde să m-ascund în casa asta?

– Să te ascunzi?

– De... De *dînsul*.

– De ce?

– Toți sînt contra mea, i-ai văzut. Încă puțin, și-o să mă scoată vinovat de trei crime. Soțul dumitale atît așteaptă.

– E nervos azi. Scuză-l. Deși, sincer vorbind, nu poți continua așa, Christopher.

– Cum?

– Dînd mereu bir cu fugiții.

– De ce-mi vorbești în felul ăsta?

– Pentru că fugi de viață. Iei în joacă lucrurile cele mai grave. Ori nu-i adevărat?

– Ba da, este.

Se așează abătut pe sofa, la un capăt, Mollie așezîndu-se la celălalt capăt al sofalei cu o afecțiune nedisimulată.

– Vine însă o vreme cînd numai ai voie să te porți ca un copil. Ești om în toată firea.

– Dar nu vreau, nu vreau, repetă el scîncînd.

– Spune drept: numele tău nu e Christopher Wren?

– Nu.

– Și nici nu studiezi arhitectura?

– Nu.

– Atunci, de ce te-ai dat drept altul?

– Dumneata, dacă ai avea o rochie care nu-ți place, de care ți-e silă... ai purta-o?

– De fapt, cum te cheamă?

– Să nu mă-ntrebi asta! strigă el ascuțit.

– Te întreb fără nici un gând ascuns. Am... Am încredere în tine, Christopher.

– Dar n-am eu în dumneata... Unul ca mine nu poate spune nimănui cum îl cheamă. Am dezertat din armată. Sau, ca să mă înțelegi mai bine, am fugit din cușca cu fiare. Și de atunci nu încetez să fug.

După această mărturisire, Mollie pare ne la locul ei. Christopher o privește atent. Ea se ridică, fără să se depărteze prea mult de sofa. Christopher se ridică și el:

– Da. Tot ce se știe despre... asasinul acela, mi se potrivește și mie. Întocmai...

Mollie se depărtează îngândurată, acum, întorcându-i spatele.

– Mă întreb chiar dacă n-oi fi eu. (Ride) Ah dacă mama... Christopher parcă vorbește pentru el.

– Mamă?

– Dacă mai trăia mama, toate ar fi fost azi altfel. Sint ani de zile de cînd n-am mai vorbit cu cineva, simplu, omenește, fără să mă prefac, cum stau acum de vorbă cu dumneata. Mama m-ar fi luat de mînă și...

– Doar n-ai să ceri să fii cocoloșit la vîrsta asta. Nu vezi? Viața dă buzna peste tine. Te obligă, te forțează s-o înfrunți.

– Presupunînd că aș fi în stare.

– *Trebuie.*

– Dumneata ești? întreabă el și se apropie de ea.

Mollie întorcîndu-se ca să-l privească drept în ochi:

– Da.

– Ai trecut vreodată prin ceva asemănător?

– Poate. (Cu mîinile la tîmplă). Ceva ce nu-mi va scoate nimeni din minte.

– Giles?

– Nu. Mult înainte de a-l cunoaște pe Giles.

– „Mult”? Înseamnă că erai foarte tînăra. Aproape un copil.

– Tocmai de aceea a fost atît de greu. Îngrozitor... îngrozitor de greu. Încerc să uit. Mă strădui să nu-mi aduc aminte. Din răspuțeri...

– Vasăzică și dumneata dai bir cu fugiții?

– Da... poate că într-un fel, da. Tace. Curios, ne cunoaștem abia de ieri și totuși... mă simt legată de dumneata. Cum se numește asta?

– Milă. *Detest* pe cei cărora le este milă de mine.

– Și dacă e altceva? Prietenie, să spunem.

– Dacă mi-ai fi cu adevărat prietenă, m-ai ajuta să fug de aici.

Mollie cu un rîs scurt:

– Doar n-o fi singura soluție?!

– Aș putea să șterpelesc schiurile sergentului. Nu schiez rău deloc.

– Cea mai mare stupizenie. Ca și cum ai recunoaște că ești vinovat de crimă.

– După părerea sergentului Trotter, sînt.

– Dumnezeu știe care-i părerea sergentului Trotter.

Mollie se duce la fotoliul în stil victorian, scoate de sub pernă ziarul și-l privește ca fascinată. Apoi, deodată cu o izbucnire nestăpînită:

– Ah, cum îl urăsc pe omul ăsta... îl urăsc... îl urăsc!

– Pe cine?

– Trotter. Trotter, care-mi viră în cap numai lucruri neadevărate... Nu, nu se poate, *nu se poate* să fie adevărat.

– Adică?

– Nu cred. Pentru nimic în lume nu cred.

– Ce? Ce nu crezi? Se apropie încet de Mollie, o ia de umeri și o întoarce cu fața spre el. – Ei, hai... spune tot, așa cum ți-am spus și eu.

Mollie arătîndu-i ziarul:

– Vezi asta?

– Da.

- E-un ziar de după masă din Londra. Un ziar de ieri. Și era în buzunarul lui Giles. Dar Giles, ieri, n-a fost la Londra.

- Din moment ce a stat acasă n-ai de ce să...

- Dar n-a stat nici acasă. A umblat cu mașina după sîrmă. Pentru cușca de găini. N-a găsit sîrmă.

- Asta nu înseamnă nimic. Putea să se fi repezit cu mașina și pînă la Londra.

- Atunci de ce nu mi-a spus? De ce să mintă că a cutreierat depozitele de aici?

- Poate că auzise de crimă...

- Nu aflase nimic de crimă. Ori, poate, știa? Crezi că știa?

- Dumnezeu, dar nu te gîndești că Giles... și nici Trotter nu poate să se gîndească.

- Nu știi ce gîndește Trotter. Știu însă că e capabil să dea de gîndit altora. Îți strecoară un fleac, o întrebare care te urmărește... Începi să te îndoiești pînă cînd simți deodată... omul pe care crezi că-l cunoști, și-l iubești, poate să aibă o față ascunsă... necunoscută de tine, (șoptit). Ca într-un coșmar. Visezi că ești undeva, cu prieteni de ai tăi, dar te uiți deodată la dîșii și nu-i mai recunoști. Sînt alții, niște străini. Poate nu se cade să crezi în nimeni... Ah, ce otravă-i suspiciunea asta!

Își ascunde fața în palme. Christopher se apropie de ea, ridică încet miinile, îi descoperă obrazul. În aceeași clipă, din sufragerie intră Giles care văzîndu-i rămîne în prag. Mollie, sub privirea lui, se dă un pas înapoi.

- Deranjez?

- Vorbești prostii... Te rog, Giles, nu fă situația mai grea decît este... (Cu un zîmbet forțat): - Probabil ți-e și foame, iar tu, cînd ești flămînd devii de nerecunoscut. (Rîde de-a binelea). Nu te mai recunosc, Giles. Mă duc la bucătărie.

Mollie se îndreaptă spre holul de la intrare.

Christopher aproape cu un strigăt, cînd o simte pe punctul de-a ieși:

- Vin cu dumneata! Să te ajut?

- Nu are nevoie de ajutor, precizează cu fermitate ironică Giles.

- Giles! strigă Mollie.

- N-aș vrea să te duci la bucătărie, Wren. Și te sfătuiesc să eviți discuțiile *tete-a-tete* cu soția mea.

- Nu-ți permit să insinuezi..., îi replică Christopher.

- Nu insinuez, o spun sus și tare. Pentru ea, nu pentru tine. Cîtă vreme în casa asta se plimbă în voie un asasin, nu recomand nimănui *tete-a-tete*-urile.

- Ce înseamnă „un asasin”?

- Ai înțeles foarte bine.

- Crezi că sînt unicul care poate fi suspectat?

- Altul, nu văd.

- Doamne, cît ești de orb... sau te prefaci?

- Nici nu țin să văd mai departe decît siguranța mea, și a ei. (Îl invită dintr-un gest să iasă).

- Tocmai pentru siguranța ei n-am s-o las singură, cu dumneata.

- Ce naiba vrea să...?, i se adresează Giles lui Mollie.

- Du-te Chris. Te rog, spune Mollie.

- Nu mă duc.

- Te rog eu, Christopher. Du-te.

- Bine. Dar dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă.

Arătînd limpede că dacă pleacă, e contra voinței lui, Christopher iese prin arcada dinspre etaj. Mollie traversează către masa de scris și se așează pe scaunul din fața acesteia. Giles se apropie de ea:

- Nu te mai înțeleg, Mollie. Imprudența asta de-a rămîne singură cu un...

- Nu e el.

- Îi stă scrisă scrînteala pe obraz.

- Nu e el. El e un nenorocit, atîta tot. Crede-mă, Giles, dacă ar fi periculos, mi-aș da seama. Și la urma urmei, mai sînt în stare să mă apăr.

- Doamna Boyle părea la fel de sigură, nu?

- Eh, Giles... te rog.

- Iarăși eviți discuția. Sincer vorbind, Mollie - ce ai tu cu smintitul ăsta?

- Îl compătimesc - nu-i de-ajuns?

- Poate îl cunoști mai de mult. Poate tu ești aceea care i-ai propus să vină incoace și te-ai înțeles cu el să vă purtați ca și cum abia v-ați cunoscut.

- Giles, pentru Dumnezeu, cum îndrăznești măcar să te gîndești că eu aș...?

- Ți se pare firesc, poate, ca un papițoi din ăsta să vină să se odihnească în pustietatea de aici?!

- Nu mai puțin firesc decît alții. Domnișoara Casewell, maiorul Metcalf, doamna Boyle.

- Am citit undeva că asasinii, sadicii mai ales, exercită asupra femeilor o adevărată fascinație. Încep să cred că așa este. Unde l-ai cunoscut? De cînd durează povestea?

- Ești ridicol. Nu l-am văzut în viața mea pe Christopher Wren, pînă ieri, cînd a sosit.

- Să te cred pe cuvînt?

- Îmiiei un interogatoriu? ride ea forțat.

- Aș vrea să fiu convins că nu l-ai întîlnit pe furiș la Londra.

- Știi bine, n-am mai fost la Londra de peste o lună de zile.

- Chiar atît de mult să fie?

- Ah, Giles, termină cu aerele astea de inchizitor.

- Nu-i vina mea. Scuză-mă.

Scoate din buzunar mînușa ei și iese la iveală tichetul de autobuz.

- Ai purtat-o tu ieri. Am dat peste ea în timp ce discutam cu sengentul Trotter. Uite ce a căzut din mînușă: un tichet de autobuz din Londra.

- Ah... asta..., exclamă ea cu o expresie vinovată.

- Așa că dacă-i vorba să te cred că n-ai mai fost la Londra de o lună de zile, eu te cred. *Dar pînă ieri.*

- Ei da, ieri am fost...

- Fiindcă mă știai pe mine ocupat să caut sîrmă.

- Fiindcă te știam pe tine ocupat să cauți sîrmă. Ai căutat și la Londra?

- Poftim?

- Văd, ai cumpărat un ziar de după-masă. (Îl arată). Pentru mica publicitate probabil?

- Unde l-ai găsit?

- Într-un buzunar de la palton.

- Oricine putea să mi-l vîre în buzunar.

- Nu, Giles, ai fost la Londra.

- Mai spune și că am avut întîlnire cu o femeie.

- Ah, ce aş vrea să cred că n-ai avut... Aşa e? întreabă ea în şoaptă, cutremurată.

- Acuma, ce insinuezi? Vrea să se apropie.

- Du-te. Nu te apropia de mine.

- Dar ce s-a-ntîmplat? întreabă el, urmînd-o.

- Să nu pui mîna pe mine, auzi?

- Dacă n-ai fost ieri la Londra ca să te întâlneşti cu Christopher Wren, pentru ce ai fost?

Mollie cu o schimbare bruscă de atitudine, surîzînd ca prin vis:

- Nu... n-am să-ţi spun... *nu se cade...* ar fi trebuit să uit de mult pentru ce-am fost.

- Mollie, ce se petrece cu tine? Mollie!

Din holul de la intrare vine Paravicini.

- Strigaţi, nu vă jenaţi. Îndrăgostiţii care se ceartă cu măsură, nu sînt îndrăgostiţi.

- „Îndrăgostiţi”! exclamă amar Giles.

- Da. Da. Daţi-mi voie să mai ţin minte ce-nseamnă. Nu e chiar atît de mult de cînd şi eu... Vorba poetului *giovinnezza. Giovinnezza!*

- Care poet?

- Poftim? Un *italiano*, se-nţelege. Dar de ce întrebaţi?

- Mă scuzaţi, domnule Paravicini, dar de multe ori, auzindu-vă, am impresia că vocabularul dumneavoastră italianesc nu-i mult mai bogat decît... *spagheti* şi alte... *tutti-frutti*.

- Ah, Giles, eşti de o lipsă de tact!

- Lăsaţi, *Signora*. Se petrec aici şi lucruri mai grave. Eu tocmai veneam să vă spun că cineva a fost atît de lipsit de tact încît a ascuns schiurile stimatului reprezentant al poliţiei, care le căuta, şi nu tocmai cu cea mai mare plăcere.

- Christopher! strigă disperată Mollie.

- Ce spuneţi? revine Giles spre Paravicini

- Sergentul Trotter dorea să ştie dacă nu cumva i-aţi mutat schiurile, domnule Ralston.

- Eu? nici gînd.

În holul de la intrare apare sergentul Trotter, congestionat şi stăpînindu-şi cu greu enervarea.

- Aţi umblat în debara? Sau soţia?

- N-a umblat nimeni.

- Mi-au dispărut schiurile.

- Curios. Dar cum se face că le-aţi căutat? întreabă logic, Paravicini.

- Vroiam să cobor pînă la postul de poliţie din Market Hampton, ca să raportez situaţia.

- Extraordinar. Şi acuma, n-o să mai puteţi raporta. Reiese că există cineva aici în casă care a avut interes să vă împiedice. Dar oare numai asta reiese?

- Altceva, ce?

- Credeţi că n-a plecat încă nimeni din plăcuta noastră companie?

- La ce te gîndeai cînd ai exclamat adineauri „Christopher”? îşi întreabă Giles soţia.

- La... la nimic.

- Vasăzică schiurile le-a şterpelit tînărul nostru arhitect, chicoteşte Paravicini. Interesant. Foarte interesant.

– E adevărat, doamnă Ralston?
 Christopher însă, tocmai coboară de la etaj.
 – Ah, slavă domnului, se bucură Mollie.
 – Mi-ați luat dumneavoastră schiurile?
 – Schiurile? Pentru ce să le iau?
 – Doamna Ralston părea să creadă că...
 – Știam că domnul Wren e... un schior pasionat și nu m-aș fi mirat deloc dacă le-ar fi luat pentru o plimbare.
 – O plimbare? se miră Giles.
 – A, nu, așa nu se mai poate. Chestiunea e foarte gravă. Cineva de aici din casă m-a lipsit cu bună știință, de singura posibilitate de-a intra în contact cu exteriorul. Să poftească aici toată lumea... imediat!
 – Domnișoara Casewell e sus în cameră, așa cred, precizează Paravicini.
 – O anunț eu, spune Mollie și urcă la etaj.
 – Pe domnul maior l-am lăsat în sufragerie. Paravicini deschide ușa: - Domnule maior!... nu e.
 – Mă duc să-l caut.
 Giles iese prin holul de la intrare. Mollie și domnișoara Casewell coboară de la etaj. Maiorul Metcalf vine din bibliotecă.
 – Ce-i larma asta? întreabă Metcalf.
 – E vorba de schiurile mele.
 – Schiurile? se miră Metcalf.
 – Domnul Ralston!
 Giles, care revine, se oprește sub arcadă.
 – Mă adresez dumneavoastră amîndorura. Ați luat cumva o pereche de schiuri din debara? întreabă Trotter.
 – Schiuri? Dumneata mă vezi schiind? se miră domnișoara Casewell.
 – În ce mă privește, nu m-am atins de ele, zice Metcalf.
 – Și totuși au dispărut. Apoi Trotter către domnișoara Casewell: Pe unde ați urcat la dumneavoastră în cameră?
 – Pe scara de serviciu.
 – Așadar ați trecut prin fața ușii de la debara.
 – Din moment ce spui dumneata... Habar n-am unde ți-s schiurile.
 – Iar dumneavoastră ați și recunoscut. Ați fost astăzi în debara, îi spune Trotter lui Metcalf.
 – Da, am fost.
 – Exact în momentul cînd era ucisă doamna Boyle.
 – În momentul cînd era ucisă doamna Boyle, eu coborisem în pivniță.
 – Erau schiurile în debara cînd ați trecut pe acolo?
 – N-aș putea să-ți spun.
 – Dar le-ați văzut?
 – Nu-mi amintesc.
 – Trebuie să vă amintiți: erau sau nu erau acolo schiurile?
 – Degeaba strigi la mine, tinere. Nu la afurisitele alea de schiuri mi-era capul.
 – Dar la ce?
 – La arhitectură. Conacul ăsta e o construcție cu totul neobișnuită, nu ți se pare? Cel mai mult m-a intrigat în debara bolta. Așa că nu pot să-ți spun nimic de schiuri.

- Vă dați seama, totuși, că din toți cei din casă, cea mai bună ocazie de a le lua o aveți dumneavoastră.

- De acord, cu un amendament: *să fi vrut* să le iau.

- Întrebarea este, unde sînt schiurile acum?

- N-avem decît să le căutăm. Doar nu-s un ac, să se piardă. Dacă împărțim între noi terenul, îl acoperim imediat, zice și pornește spre holul de la intrare.

- Nu vă grăbiți, domnule maior. De unde știm că această „împărțire” a terenului nu corespunde unui plan al dumneavoastră?

- Plan? Poate vrei să fii mai clar. Eu, ca militar, sînt greu de cap.

- De un ceas și mai bine, de cînd a fost ucisă doamna Boyle mă întreb: cum va proceda mai departe asasinul? Ce poate să mai scorească o minte dementă? Care-i va fi pasul următor? Pentru că dacă vrem să-l împiedicăm, să fim mai iuți ca dînsul. Doar așa, nu va avea loc aici a treia crimă.

- Dumneata continui să crezi asta? se cutremură domnișoara Casewell.

- Da, domnișoară Casewell, cred. Trei șoricei. Doi au și fost scoși din joc. A mai rămas unul. Sinteți aici în casă șase oameni. Unul dintre dumneavoastră este un asasin!

Tac toți, tulburați, schimbă cîte o privire stînjinită.

- Unul dintre dumneavoastră este un asasin. Nu știu încă cine, dar am să aflui. Iar altcineva dintre dumneavoastră este victima următoare. Acestei persoane, care se simte amenințată, mă adresez acum, (trece la Mollie). Doamna Boyle a încercat să treacă sub tăcere niște fapte. Doamna Boyle nu mai este. A treia victimă, și nu știu încă cine, încearcă de asemenea să tacă. O privește. Cel ce tace își agravează situația. Cine a lovit de două ori nu va șovăi să lovească și a treia oară. (Trece la Metcalf). Ori, așa cum stau lucrurile, eu nu știu care dintre dumneavoastră aveți nevoie de protecție... Ei, haideți, vorbiți, e timpul. Oricine dintre dumneavoastră are o legătură, cît de mică, cu povestea aceea de la ferma Longridge, să nu se sfiiască, s-o spună-n gura mare. Pentru binele lui... E limpede, nu va vorbi. Dacă sînt sigur de un lucru, e că îl voi prinde pe asasin. Să nu fie însă prea tîrziu pentru altcineva. Un singur ins de aici se bucură că dumneavoastră tăceți și acesta e ucigașul. O, ce se bucură... Trotter se duce la fereastră, dă la o parte perdelele, privește o clipă afară, apoi se așează pe pervaz. - Vă mulțumesc pentru atenție. Sinteți liberi.

Maiorul Metcalf iese în sufragerie. Christopher urcă la etaj. Domnișoara Casewell se duce la cămin și se reazămă de policioară. Giles trece spre centrul holului, Mollie îi întoarce spatele și trece lîngă fotoliu. Paravicini se apropie de Mollie.

- Apropo de găini, *cara signora*, ai încercat vreodată să servești ficat de pasăre preparat ca *foie gras*, pe piine prăjită, cu o felioară de șuncă subțire, subțire ca foaia de țigări, și un *soupeon* de muștar? Dacă nu te deranjează, te însoțesc la bucătărie să-ți fac o demonstrație de cum se prepară, spune el și îi oferă brațul.

Giles apucînd-o pe Mollie de celălalt braț:

- Mulțumesc, Paravicini, dar astăzi nu agreem demonstrațiile de nici un fel.

- Soțul se teme pentru dumneata. În împrejurările de față, e firesc. Soțului nu-i suride să rămîi între patru ochi cu mine. Ce mă jignește e că se teme de pornirile mele asasine și nu de puterea mea de seducție, rîde el și îi

face cu ochiul lui Mollie. Ce să-i faci, soții totdeauna și-au supraapreciat rivalii, deci pot fi optimist și acum. Îi sărută degetele. *A rivederci.*

– Sînt sigură că Giles nu s-a gîndit la...

– Giles e foarte prevăzător. Dar pot eu să-i dovedesc lui sau dumitale, sau îndărătnicului nostru sergent că *nu* sînt maniacul de care vă feriți? Ei bine, *nu sînt*. Încearcă însă de demonstrează o negație. Mai degrabă v-aș convinge că eu... și fredonează refrenul lui „Trei șoricei”.

– A, nu, vă implor! strigă Mollie și se depărtează de el.

– De ce? O melodie atît de zglobie. „Fermierul, ca să scape de ei, le-a pus gînd rău la cîteștrei...” Un cîntecel pe care copiii-l adoră. Copiilor le place să fie cruzi, iar unii, curios, rămîn copii și după ce se fac oameni mari.

Mollie scoate un strigăt de spaimă.

– Încetează, Paravicini, îi strigă Giles.

– Nervii mei sînt de vină. Eu... eu am găsit-o. Fața îi era stacojie. O am mereu în fața ochilor. Nu pot, nu pot s-o uit, îngăimă Mollie.

– Știu. Unele lucruri sînt greu de uitat. Iar dumneata nici nu ești o fire care să uite.

– Trebuie... trebuie să vă las... masa... n-am încă... n-am pregătit încă... nimic... te rog, Giles.

Ies amîndoi prin holul de la intrare. Paravicini se sprijină de arcadă, privind în urma lor cu un rînjit. D-ra Casewell, tot lîngă cămin, cufundată în gîndurile ei.

– Ce i-ați spus doamnei Ralston? Am văzut-o foarte tulburată..., revine Trotter spre Paravicini.

– Eu? A, o glumă. O glumă nevinovată. Genul de glumă pentru care, personal, am o adevărată pasiune.

– Există glume plăcute și altele, mai puțin plăcute.

– Îmi permiteți să vă întreb ce se ascunde sub această cugetare, evident profundă?

– Se ascunde cel puțin o nelămurire.

– Nelămurire? Cu privire la ce?

– La dumneavoastră, de exemplu. Și la mașina dumneavoastră. Și la întroiienirea ei... Face o pauză, cît trage perdelele la fereastră... - Exact în momentul oportun.

– Poate doriți să spuneți *inoportun*, domnule sergent.

– Depinde din ce punct de vedere... dar fiindcă veni vorba... încotro mergeați cînd ați avut... accidentul?

– A, mergeam la un prieten.

– Un prieten, aici, în vecinătate?

– Nu chiar în vecinătate, dar pe aproape.

– Numele, adresa prietenului?

– Serios, domnule sergent, credeți că are vreo importanță?

– Poliția, cînd stringe asemenea date, le preferă complete. Cum spuneți că-l cheamă pe prieten?

– Dar nu spuneam. Scoate o țigară de foi din buzunarul de la piept al hainei.

– Nu, nu spuneți. Și dacă înțeleg bine, nici nu aveți intenția să spuneți. Din ce în ce mai semnificativ, domnule Paravicini.

- Semnificativ, pentru ce? Motive pot avea nenumărate. Presupuneți, de exemplu, că mă ascund de un soț gelos. Gelozia, domnule sergent, e o calămitate naturală.

- Ciudat - la vîrstă dumneavoastră, să mai fiți eroul unei aventuri galante!?

- Poate nu e o aventură, ci o legătură stabilă. Poate nu sînt bătrîn, ci numai par.

- Aceiași impresie o aveam și eu.

- Adică?

- Adică nu sînteți atît de bătrîn, cît vă străduiți să păreți bătrîn. De cele mai multe ori, omul încearcă să pară mai tînăr. Cînd cineva se încăpățînează cu dinadinsul să pară mai bătrîn, e normal ca în sinea mea, să mă întreb, de ce?

- Atît de des puneți întrebări altora, încît ați rămas pe semne, cu un tic. Vă întrebați și-n sinea dumneavoastră. Nu cumva exagerați cu conștiinciozitatea profesională, domnule sergent?

- Cîtă vreme îmi răspund la întrebări, nu. Exagerez poate, cu dumneavoastră, care evitați să-mi răspundeți.

- Dar vă rog, vă rog întrebați-mă. În cazul cînd, bine înțeles, mai aveți întrebări.

- Nu multe, una sau două. De unde veneați aseară?

- A, foarte simplu: de la Londra.

- De la ce adresă din Londra?

- Adresa mea obișnuită: Hotelul Ritz.

- Aha. Dar domiciliul dumneavoastră stabil?

- Detest stabilitatea, domnule sergent. Altminteri eram căsătorit de mult.

- Mulțumesc pentru precizarea de stare civilă. M-ați scutit de o întrebare. Profesiunea?

- Trăiesc din venituri.

- Ce fel de venituri?

- Personale.

- Mi se pare că jocul acesta a început să vă amuze. Ca să vă amuze cu adevărat, trebuie să fiți foarte sigur de dumneavoastră. V-aș sfătui să nu vă simțiți atît de sigur, domnule Paravicini. Sînteți implicat într-un asasinat. Crimele nu sînt o joacă de copii.

- Nici crimele acestea? Chicotește scurt, cu o privire piezișă spre Trotter. - Ce admir mai mult la dumneavoastră, domnule sergent, este seriozitatea. Mi se pare foarte liniștitor că în Anglia poliția tratează lucrurile cu mai puțin umor decît criminalii. Acuma, ce faceți cu mine? Inchiziția se suspendă?

- Pentru un moment, da.

- Nu-mi doresc decît ca momentul acesta să dureze cît mai mult. Dacă-mi îngăduiți, am să trec alături în salon. Am vaga bănuială că cineva v-a ascuns schiurile în pian.

Paravicini iese. Trotter privește în urma lui, se încruntă, se duce la ușă și o deschide. Domnișoara Casewell traversează încet holul către scările de la etaj. Trotter închide ușa.

- O clipă, vă rog.

Domnișoara Casewell, în capul scării:

- Cu mine vorbeați, domnule?

- Da, cu dumneata. Nu vrei să iei loc?

Îi pregătește fotoliul.

Domnișoara Casewell, cu o privire circumspectă, se oprește în spatele sofalei.

- Cu ce vă pot fi de folos?
- Întrebările pe care le-am pus domnului Paravicini, le-ai auzit, da?
- Oarecum.
- Vroiam unele date și de la dumneata.
- Vă rog.
- În primul rînd, numele și prenumele.
- Leslie Margaret... Katherine Casewell.
- Katherine...
- Cu "K", nu cu "C".
- Adresa?
- Vila Maripoza. Pine D'or, Majorca.
- Unde vine asta? În Italia?
- Majorca e o insulă. Aparține Spaniei.
- Mulțumesc. Adresa dumitale în Anglia?
- Pentru corespondență, Banca Morgan, Leadenhall Street.
- Familie n-ai?
- Nu, nu am.
- De cînd ești în țară?
- De o săptămîină.
- Și unde ai locuit de la sosire?
- La Ledbury Hotel. Enightsbridge.
- Ce anume te-a atras aici, la conacul Monkswell?
- Căutam un loc liniștit... la țară.
- Și cît ți-ai propus... sau îți propui acum... să rămii?

Trotter începe să-și răsuacească părul cu mîna dreaptă, gest intrat în obicei, pe care, în treacăt, l-a făcut și mai înainte.

- Pînă termin ce am de făcut, rostește ea apăsător.

Femeia îi observă joaca din păr. Trotter, intrigat de forța pe care ea a pus-o în replica de mai înainte, ridică privirea.

Domnișoara Casewell îl privește ca fascinată.

- Ce anume ai de făcut?... Te-am întrebat ce ai de făcut?

Trotter încetează să se mai joace în păr.

- Poftim?, întreabă ea cu o încruntare de om căruia nu-i vine să creadă.

- Scopul călătoriei dumitale, domnișoară.

- Mă scuzați. Mă gîndeam în altă parte.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Cîstit vorbind, nu vād de ce v-aș răspunde. E o chestiune strict personală. Strict personală.

- Cu toate acestea, domnișoară Casewell...

- Vă previn, degeaba insistați.

- Te supără dacă te întreb vîrsta?

- Poate fi citită și în pașaport. Douăzeci și patru.

- Douăzeci și patru?

- Mă credeați mai bătrînă. Nu, atîta am.

- Poți indica pe cineva care te cunoaște?

- În ce privește situația mea financiară, Banca Morgan. Am de asemenea un avocat... foarte discret om. Cunoștințe... Mondene, ca să spun așa, nu am. Trăiesc mai mult în străinătate.

- În Majorca?

- Nu numai.

- Ești născută în străinătate?

- Nu. Când am plecat din Anglia aveam 13 ani.

O pauză din care nu lipsește o anume tensiune.

- Sincer vorbind, domnișoară Casewell, cele ce-mi spui nu sînt foarte concludente.

- Are vreo importanță?

- Nu... nu știu. În ce scop ai venit încoace?

- Pare să vă preocupe.

- Într-adevăr, mă preocupă, confirmă Trotter și o scrutează atent. - Cîți ani aveai cînd ai plecat în străinătate? Treisprezece?

- Doisprezece... treisprezece... c-am așa ceva.

- Te numeai Casewell și atunci?

- Mă numesc Casewell *acum*.

- *Atunci*, însă, cum te numeai? Îmi spui? Hai, spune-mi.

- Ce vrei să dovedești? (E prima oară cînd pare că și-a pierdut calmul).

- Nu vreau decît să știu cum te numeai cînd ai părăsit Anglia.

- E atît de mult de atunci!... am uitat.

- Sînt lucruri care nu se uită.

- Posibil.

- Suferința... deznădejdea...

- Uitați ce: Părerea mea e...

- Nu părerea. Numele, numele adevărat mă interesează.

- Vi l-am spus... Leslie Margaret Katherine Casewell. Se așează în fotoliul victorian.

- Katherine...? Se apleacă asupra ei: La ce naiba ai venit încoace?

- Eu... dumnezeule... Se ridică, trece spre centru, unde, nemaiputîndu-și stăpîni plînsul, se lăsă să cadă pe sofa. - De ce am venit? De ce am venit?

Trotter, uluit, se apropie de sofa.

Christopher vine din stînga.

- Nu știa că printre metodele umane poliției engleze se număra și tortura, spuse Christopher.

- N-am făcut decît să-i pun cîteva întrebări.

- Zău? În orice caz, cîteva întrebări care au impresionat-o puternic. Asta a fost tot? o întrebă pe fată.

- Tot. Absolut tot. Dar crima asta e atît de îngrozitoare, încît... spune ea și se ridică, înfruntîndu-l pe Trotter: - Mi-a venit deodată să... mă duc în camera mea.

Urcă în goană la etaj.

Trotter apropiindu-se de scări, privește în urma domnișoarei Casewell:

- Cu neputință... nu, nu pot să cred.

- Ce nu poți să crezi? Faci niște ochi de parcă ai fi văzut o stafie.

- Am văzut ceva ce ar fi trebuit să-mi sară în ochi de mult. Orb, orb am fost. Acuma, însă, cred, ieșim la un capăt.

- Suspens. Poliția are în sfîrșit un indiciu, spune Christopher impertinent, ca de obicei.

- Da, domnule Wren. Poliția *are* într-adevăr un indiciu. Am nevoie de toți cei din casă, aici, în camera asta. Știți unde se află?

- Giles și Mollie sînt la bucătărie. Pe maior l-am lăsat în căutarea schiurilor dumitale. L-am ajutat și eu. Ne-am uitat în locurile cele mai... cele mai pitorești. Zadarnic. Nu știu însă unde poate fi Paravicini.

– Pe Paravicini îl chem eu. Vezi dumneata de ceilalți.

Christopher iese în holul de la intrare. Trotter deschide ușa din stînga.

– Domnul Paravicini! Domnul Paravicini ! Paravicini!

Paravicini își face o intrare radioasă.

– Ordonăți, domnule sergent. Cu ce vă pot servi? Schiurile nu le-am găsit în pian, dar prevăd, n-or să suporte despărțirea de dumneavoastră, și-or să se întorcă acasă singure. Ba nu, poate tirînd după ele un șoricel...

Din holul de la intrare vine maiorul Metcalf, urmat de Christopher, Giles și Mollie.

– Despre ce-i vorba? întrebă maiorul.

– Luați loc, domnule maior. Doamna Ralston...

Nu se așează nimeni.

– Aveți *neapărată* nevoie de mine? Mi se arde..., spune Mollie.

– Există lucruri mult mai importante decît bucătăria, doamnă Ralston. Pînă și doamna Boyle, cît era de pretențioasă s-ar bucura acum să poată gusta o mîncare arsă.

– Sergent, acest mod de a deschide discuția e cu totul lipsit de tact, strigă maiorul Metcalf.

– Cer scuze onoratei asistențe dar am nevoie de colaborarea dumneavoastră, a tuturor și sînt hotărît s-o obțin. Domnul Ralston, sînteți bun s-o rugați pe domnișoara Casewell să coboare din nou? Tocmai a urcat în camera dumneaei. Spuneți-i că e vorba doar de cîteva minute.

Giles urcă la etaj.

– Sau găsit schiurile? întrebă Mollie.

– Nu, doamnă Ralston, dar peste cîteva minute voi putea, sper, să vă spun cine le-a luat și de ce. Deocamdată prefer să tac, spune Trotter zîmbind.

– Foarte sănătoase preferințe. Personal, sînt de părere că explicațiile trebuiesc păstrate pentru la urmă. Lovitura de teatru din final. Numărul surpriză de la tombolă, declară Paravicini.

– Cu deosebirea că de data asta, *nu* ne jucăm.

– Unul, da. Unul se joacă, zice Christopher.

– La asasin te gîndești, tinere? Cine știe...? oștează Paravicini.

Giles și domnișoara Casewell coboară de la etaj; ea și-a revenit complet după criza de plîns de adineaori.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă domnișoara Casewell.

– Luați loc, domnișoară Casewell, doamna Ralston... Am să vă cer puțină atenție, spune Trotter solemn. Vă amintiți, desigur, că după asasinarea doamnei Boyle, v-am luat declarații, fiecăruia, cu privire la locul unde vă aflați în momentul comiterii crimei. Potrivit acestor declarații (își consultă carnetul de însemnări), doamna Ralston se găsea în bucătărie, domnul Paravicini în salon, unde cînta la pian, domnul Ralston la etaj, în camera dumisale, domnul Wren, idem, domnișoara Casewell, în bibliotecă, domnul maior Metcalf (pauză, ridică privirea la Metcalf), în pivniță.

– Exact, aprobă Metcalf.

– Acestea sînt declarațiile dumneavoastră. Mijloace să le verific nu am. S-ar putea să fie adevărate. S-ar putea să nu fie. Ca să vorbim pe șleau: cinci *sînt* adevărate a șasea *nu e*. Care? (încă o pauză, cît privește atent, pe rînd, la fiecare în parte). Cinci dintre dumneavoastră spuneți adevărul. Unul minte. Mi-am făcut un plan ca să descoperim mincinosul. Dacă descoperim cine a mințit, vom ști și cine a ucis.

- Nu neapărat. Cineva putea minți și din alte motive.
- Mă indoiesc, domnișoară.
- Singur spuneți că nu se pot verifica declarațiile.
- Nu, domnule Ralston, dar închipuiți-vă că fiecare ar repeta întocmai ce-a făcut în momentul acela.
- O reconstituire a crimei, vreți? Dacă și asta mai e o idee nouă..., suspină Paravicini.
- Reconstituirea nu se poate face decât cu criminalul..., intervine iar Giles.
- Tocmai de aceea: nu o reconstituire a crimei, ci a mișcărilor făcute de cei nevinovați de crimă sau, mă rog, presupuși nevinovați.
- Și ce sperați să aflați pe calea aceasta?
- Îmi rezerv dreptul de-a verifica la urmă.
- Cu alte cuvinte, ce doriți dumneavoastră e un fel de... *bis* la un număr de succes, ironizează Giles.
- M-ați înțeles foarte bine.
- E o cursă, spune Mollie.
- Ce vreți să spuneți?
- E o capcană. Simt că-i o capcană, se cutremură Mollie.
- Nu cer nimănui altceva decât să repete *întocmai* ce-a făcut atunci.
- Dar nu pricep... nu, e suspicios și Christopher. Nu pricep. Ce credeți c-o să puteți afla, punând oamenii să repete ce-au făcut odată?! S-au, mă rog, *afirmă ei* c-au făcut. Mi se pare absurd.
- De ce absurd?
- Pe mine, vă rog, scutiți-mă. Am treabă la bucătărie. Mollie se ridică și pornește spre holul de la intrare.
- Nu pot scuti pe nimeni. Încă o privire circulară, către fiecare în parte. - Judecînd după comportarea dumneavoastră și după expresiile fețelor, da, da, după expresiile fețelor, s-ar zice că sînteți complici cu toții. De ce atîta lipsă de bunăvoință?
- Bine, domnule sergent. Eu unul mă conformez. Mollie, tu? acceptă Giles.
- Cum vrei... acceptă și Mollie.
- Wren? Christopher confirmă printr-un gest din cap. Domnișoara Casewell?
- Da, răspunde ea, întrebării lui Giles.
- Paravicini?
- Mă predau, răspunde el cu minie.
- Metcalf?
- Da, abia șoptit.
- Așadar, fiecare ne comportăm întocmai ca în momentul crimei, precizează Giles.
- Întocmai, pînă la amănunt.
- Eu, deci, trebuie să mă întorc la pian, în salon și pentru a doua oară, să fac să răsune, cu un deget... ăsta... melodia autograf a asasinului. (Dirijînd cu degetul o orchestră imaginară): Tum-dum, dum, dum, Dum-tum, turn, tum... Se duce spre ușa salonului.
- De ce atîta grabă, domnule Paravicini? Dumneavoastră, doamnă Ralston, cîntați la pian?
- Da.
- Și cunoașteți melodia „Trei șoricei”?

– Cine n-o cunoaște?
– Vasăzică o puteți cînta cu un deget, la fel de bine ca domnul Paravicini. (Mollie confirmă din cap). Foarte bine. Am să vă rog să treceți în salon, să vă așezați la pian și să începeți să cîntați cînd am să vă dau eu semnalul.

Mollie pornește spre salon.

– Dar era vorba ca fiecare să-și joace vechiul rol, e intrigat Paravicini.
– Vor fi jucate toate vechile roluri. Fiecare, însă, de către alt actor. Vă mulțumesc, doamnă Ralston.

Paravicini deschide ușa pentru Mollie, care iese.

– Acuma, chiar nu văd rațiunea, remarcă Giles.

– Și totuși, există. Numai așa se pot verifica declarațiile și în special, *una* din ele. Acum vă rog atenție, continuă Trotter. Eu vă voi indica locul unde urmează să stați fiecare. Domnule Wren, fiți drăguț, dumneavoastră treceți la bucătărie. E prilejui cel mai nimerit de a vă satisface pasiunea pentru arta culinară și totodată de-a veghea să nu se ardă cina, da? (Christopher iese prin holul de la intrare). Domnule Paravicini, fiți, vă rog amabil, urcați în camera domnului Wren. Pe scara de serviciu, e drumul cel mai potrivit. Domnule maior, dumneavoastră, urcați, vă rog, în camera domnului Ralston și controlați acolo cum funcționează derivația telefonului, da? Domnișoară Casewell, pe dumneavoastră am să vă rog să coboriți în pivniță. Domnul Wren vă va arăta pe unde. Dumnealui știe. Din nefericire, am nevoie și de cineva care să repete întocmai ce-am făcut eu. Domnule Ralston, dumneavoastră. Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez atît, dar am să vă rog să ieșiți pe fereastră și să urmăriți pas cu pas firul telefonic, pînă la ușa din față. E misiunea cea mai friguroasă, dar pe altcineva, mai indicat, nu văd.

– Și dumneata, sergent? e intrigat Metcalf.

– A, eu voi juca rolul doamnei Boyle, răspunde Trotter, căutînd un post de radio.

– Nu ți se pare că riști prea mult? continuă Metcalf.

– Acuma, vă rog, treceți la locurile dumneavoastră. Fiecare va rămîne pe locul său pînă mă va auzi că strig.

Domnișoara Casewell se ridică, iese prin holul de la intrare. Giles dă la o parte perdelele. Maiorul Metcalf urcă la etaj. Trotter, cu o reverență, îl poftește și pe Paravicini să iasă.

– Știți cînd m-am jucat ultima oară de-a hoții și vardiștii? Mai trăia încă *signor* Carusso. Paravicini urcă și el la etaj.

– Am voie să-mi iau paltonul? întrebă Giles.

– Chiar vă sfătuiesc să-l luați.

Giles își ia paltonul din holul de la intrare și-l îmbracă și revine la fereastră. Trotter notează ceva în carnet.

– Folosiți lanterna mea. E după perdele.

Giles se apleacă afară, apoi se urcă pe pervaz și iese. Trotter se duce la ușa bibliotecii, intră o clipă, revine, stinge lumina în bibliotecă, trece la fereastră, o închide și trage perdelele. Apoi traversează holul pînă la cămin și se așează gînditor în fotoliul mare de piele. După o pauză, se ridică și se duce la ușa din stînga.

– Doamnă Ralston, numărați pînă la douăzeci și începeți. Cîntați.

Trotter închide ușa, trece în capul scărilor și privește către etaj, ca și cum ar trage cu urechea. Dinspre salon se aude la pian „Trei șoricei”. După o scurtă pauză, Trotter stinge lămpile din dreapta, de deasupra căminului,

apoi pe cele din stînga, de peste masa de scris. În treacăt, a aprins însă veieuză. Acum deschide ușa salonului.

– Doamnă Ralston! Doamnă Ralston!

Mollie, care intră din salon, trece în spatele sofalei.

– Da, ce este? (Trotter a trîntit ușa la loc și se reazămă de ea). Păreți foarte încîntat de dumneavoastră. Ați aflat ce doreați?

– Exact ce doream.

– Știți cine-i asasinul?

– Știu.

– Cine?

– Dumneavoastră, doamnă Ralston, trebuia să-l cunoaș teți i demult.

– Eu?

– Dar ați dat dovadă de o mare imprudență. Ascunzînd adevărul de mine, ați riscat să fiți ucisă. Și nu o singură dată.

– Nu vă înțeleg.

Trotter, pe un ton cum nu se poate mai firesc și prietenos.

– Hai, doamnă Ralston. Nici noi, polițiștii, n-om fi chiar atît de proști. Din prima clipă mi-am dat seama că aveți un amestec în cazul de la ferma Longridge. Ați știut că doamna Boyle a fost judecătoarea căreia îi revenea cea mai mare răspundere. De fapt, cunoașteți absolut totul. De ce ați tăcut atunci?

Mollie e din ce în ce mai tulburată:

– Nu înțeleg. Am vrut să uit... Să uit, spune și se așează pe sofa.

– Numele dumneavoastră de fată e Waring.

– Da.

– Iar Jimmy, băiatul care a murit, vă trimisese o scrisoare prin poștă? Scrisoarea cerea ajutor. Ajutor din partea unui om în care credea. Nu i-ați răspuns niciodată.

– N-am putut. N-am primit-o.

– Ba ați primit-o. Și nu v-ați sinchisit, spune el aproape îndurerat.

Mollie, cu fața congestionată, aproape țîpînd:

– Nu-i adevărat. Eram bolnavă. Făcusem pneumonie și a trebuit să mă internez chiar în ziua aceea. Scrisoarea mi-a fost pusă la o parte, la școală. Abia cîteva săptămîni mai tîrziu am găsit-o rătăcită printre alte scrisori puse acolo, într-o sală... Și în tot timpul acesta băiatul aștepta un semn.. un cuvînt de al meu. Sunt sigură că mă aștepta, nădăjduind... Și poate... Ce, *poate*, sigur, văzînd că eu nu sosesc a renunțat să mai aștepte, încetînd să mai spere... ah, cum m-a urmărit, cum m-a chinuit de-atunci gîndul ăsta... cum m-a hăituit... cum m-a biciuit... poate, dacă nu mă îmbolnăveam... poate, dacă aflu la vreme.. Ah, e monstruos, e monstruos că asemenea lucruri sînt cu putință.

Trotter a urmărit-o tot timpul cu încordare, cu nervozitate și ură abia stăpînite.

– Da, e monstruos, rostește el cu un glas îngroșat din cauza miniei. Scoate un revolver din buzunar la vederea căruia Mollie, îngăimă, cu stupoare și reproș:

– N-am știut că agenții de stradă umblă înarmați. În Anglia legea interzice acest lucru... Agenții.., dar ridicînd privirea spre el, îi vede expresia cumplită a feței și încremenește de groază.

– Agenții... dar eu nu-s polițist. M-ai confundat tu pentru că te-am sunat de la un telefon public și te-am anunțat că m-a trimis încoace comisarul. Fi-

rul l-am tăiat eu, cu mîna mea cînd am sosit, cînd am ajuns la ușa din față. Acum știi cine-s. Georgie, fratele lui Jimmy.

– Ah! și privește febril în jur.

– Te sfătuiesc să nu strigi. Revolverul e încărcat, degetul meu e pe trăgaci... aș vrea să-ți mai spun cîteva cuvinte. Îmi face plăcere mie. Continuă, apoi, simplu, aproape copilăros:

– Jimmy, fratele meu a murit. L-a omorît în bătai ea, fiara. Au condamnat-o la închisoare. Dar închisoarea nu era o pedeapsă destul de aspră pentru ea. M-am jurat ca într-o bună zi, eu, la rîndul meu, s-o omor. Și m-am ținut de cuvînt. Ieri, în pragul casei, cînd am sunat și a venit să-mi deschidă, m-a recunoscut. Era îngrozită. Se aștepta. Știa ce o așteaptă. Am apucat să-i spun de ce o omor... „Cînd am să cresc, spunea Jimmy am să-i pedepsesc pe toți”. Dar nici cînd crești nu poți să faci ce-ți place. Deodată devine vesel: Îți vin eu de hac și ție, imediat.

– Nu te sfătuiesc, spune ea cu forța de convingere a deznădejzii. Apoi Trotter rostește cu o ciudă copilărească:

– Cineva mi-a ascuns schiurile. Dar dau eu de ele. Și dacă nu dau, ce? Scap de aici, nu scap, tot una. Sint obosit. M-am distrat prea mult. Numai uitîndu-mă la voi în timp ce-o făceam pe polițaiul. Zău că erați caraghioși.

Mollie nu-și desprinde privirile de la el, e ca hipnotizată, cu toate acestea foarte atentă, urmărindu-i fiecare gest, gata să se apere:

– Împușcătura are să-i atragă încoace pe toți, încearcă ea, sugerîndu-i neșansa..

Trotter se destinde deodată, pare foarte degajat:

– Dar nici nu mă gîndesc să te-mpușc, spune el cu dezinvoltură și studiază fața stupefiată a femeii, și începînd să fluiera „Trei șoricei” se apropie încet de ea: - Ultimul șoricel în capcana lui Georgie. Ha! Există și altă soluție, nu-i nevoie de revolver, de zgomot.... Aruncă brusc revolverul pe sofa, o trage pe Mollie spre el. Îi astupă gura, cu cealaltă mînă o strînge de gît. Mollie se zbate cu disperare.

În arcada scărilor apar domnișoara Casewell și maiorul Metcalf. Spre stupefacția lui Mollie, domnișoara Casewell strigă:

– Georgie, Georgie, amintește-ți de mine! Ți-aduci aminte?!... Adu-ți aminte! Adu-ți aminte de fermă... De cîini... De cîinii noștri Spot și Plain!...

Încă de la primele cuvinte ale ei Trotter a eliberat-o pe Mollie din strînsoare.

– Kathy?

– Da, Kathy. Acum îți aduci aminte? Ți-aduci?

Trotter o privește uluit:

– Kathy! Ce cauți tu aici? De ce ai venit?

– M-am întors să te caut. Nu te-am recunoscut pînă nu te-am văzut cum te joci cu mîinile în păr. Obiceiul ăsta îl aveai și cînd erai mic. Georgie, tu vii cu mine. *Tu vii cu mine*, repetă ea pe un ton dur, categoric.

– Unde?

Domnișoara Casewell îl privește îndelung, cu milă poate, cu blîndețea cu care se potolesc copiii.

– Nu-ți fie teamă, Georgie. Mergem undeva unde să ai liniște... și ai să fii îngrijit și n-ai să mai faci rău nimănui, îl ia de mînă, urcă astfel amîndoi treptele.

Metcalf a aprins între timp luminile și privind spre scări, strigă:

– Ralston! Ralston!, repetă el și urcă scările după ceilalți doi.

În hol apare cu fața răvășită Giles:

– Mollie, Mollie! Ești teafără?

– Ah, Giles! Trotter... e nebun... complet nebun...

– De ce nu mi-ai povestit niciodată?

– Am vrut să uit.

Metcalf coboară de la etaj, vine la cei doi și explică:

– Domnișoara Casewell i-a dat un calmant care să-l adoarmă. Bine că s-a terminat. Mă temeam că o să izbutească și a treia oară.

– Cum? Știați că nu l-a trimis poliția, întreabă surprinsă Mollie.

– Din moment ce poliția mă trimisese pe mine, trebuia măcar să bănuie.

– Dumneavoastră? e uluit Giles.

– Da. Cînd s-a găsit în Culver Street agenda cu cele două adrese, ni s-a părut absolut necesar ca cineva să se deplaseze de urgență la conacul Monkswell. Am telefonat maiorului Metcalf care a acceptat pe loc să folosim numele dumisale. Apariția sergentului Trotter m-a intrigat din prima clipă. Totuși n-am putut proceda în consecință, decît atunci cînd d-ra Casewell, care l-a recunoscut tîrziu de tot, a venit să-mi ceară ajutor. Nici ea, însă, nu știa că sînt de la poliție.

Mollie și Giles, aproape fără să-l asculte, au fost ocupați să dea la iveală pachetele cu care au venit la început.

– De la Londra, de ziua nunții noastre, pentru tine, o pălărie, iradiază Giles.

– De fetru, închisă, ca s-o port cu un fular deschis. Poate ăsta pe care ți l-am luat eu ție.

Desfac pachetele. Rid amîndoi, redescoperind bucuria uitată.

Metcalf pe același ton „de serviciu” ca mai înainte:

– Schiurile, am onoarea să vă raportez, le-am ascuns la dumneavoastră în pat.

Își ciocnește militărește călcîile și urcă la etaj.

Giles așteptîndu-l să se mai depărteze, lui Mollie:

– Cu schiurile, *am onoarea să-ți raportez*, i-am zărit adineaori fugind pe Paravicini și Wren. Fiecare cu cîte unul.

– Și i-ai lăsat?

– Draga mea, din romanele polițiste am învățat că toți suspectii simpatici care nu-s dovediți a fi criminali, sînt pînă la urmă inofensivi. Paravicini o fi învîrtind și el mica lui contrabandă. Ei și? De ce există poliție în Anglia? Dacă nu-i lăsam eu s-o șteargă, îi scăpa poliția.